De tempel der zanggodinnen

bron
De tempel der zanggodinnen. Jacobus van Hoogstraten en Hendrik de Koning, Dordrecht 1750

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_tem002temp01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

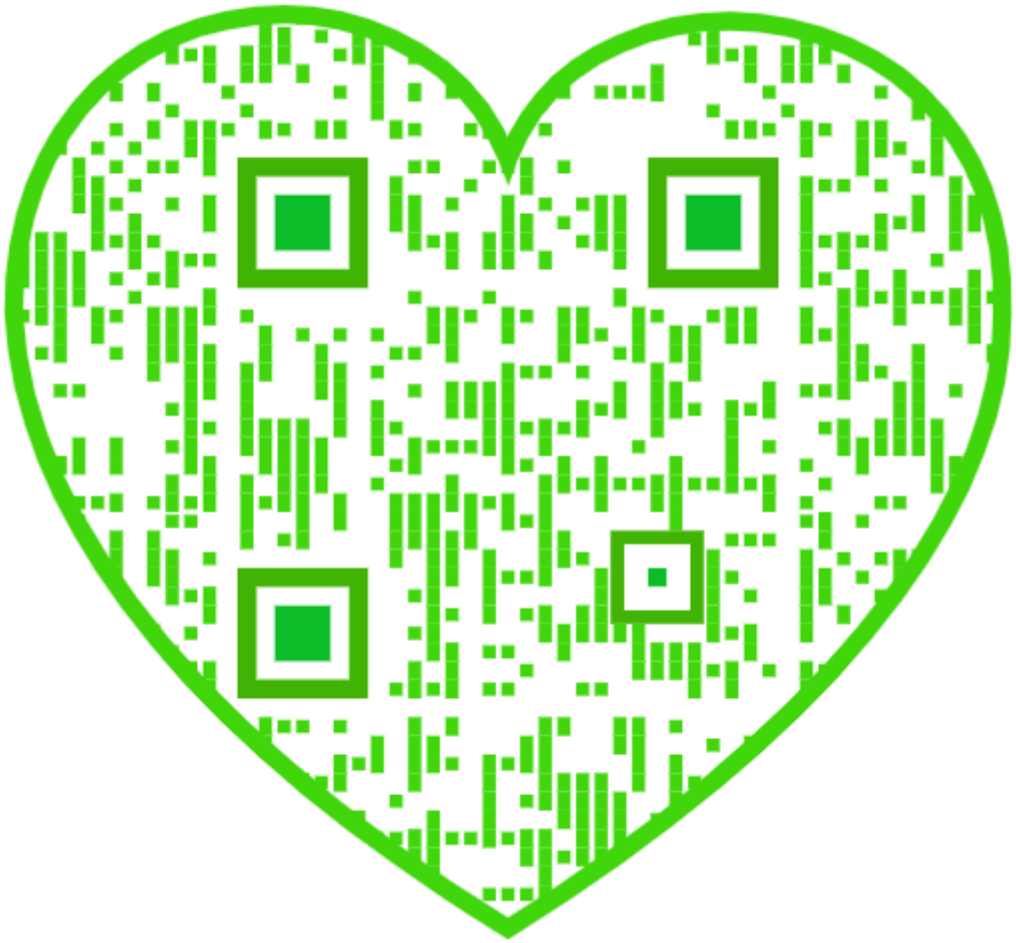

Opdragt, aan de uitmuntende schoone jufferschap van Nederland.

ZIet hier gadelooze schoonheden, Pronkbeelden, die de roem der gantsche wereld wegdraagt; ziet hier uitmuntende Jufferschap den Tempel der Zanggodinnen voor u ontslooten, en u te gast genood op zielroerende Banketten van streelende Mingezangen.

Een kleyn getal uit uwe lieftalligheden hebben de Gezangen, die in dezen Tempel, als een gouden klynnoodt, bewaart worden, uit de diepe duisternisse der vergetenheid gerukt, wier geur zy, met de grootste

eerbiedt der wereld, u in uw aanminnig aangezicht zwaayen.

Laaten vry een fyne zuster, en een waanwyze Juffer schreuwen dat minne zangen geene zedige Juffers passen; laaten zy 't gebruyk dier gezangen voor ontugtig en oneerbaar uitkryten: geen noodt Mejuffers, geen noodt, vrye vrolyke minnezangen kwetsen de ooren der zedigheid niet, maar vervrolyken den Geest, en dompelen de ziel in een bron van aarsche zaligheden. Voor zulke waanwyze en naugezette blyft dezen Tempel der Zanggodinnen voor eeuwig toegeslooten. En schoon deze fyne Dochteren, zoo overbodig zedig schynen, bedoelen zy echter, door haar gemaakte zedigheid, niet anders, dan onnosse Jongelingen, te mislyen, en in den strik der liefde te doen vallen, voor Haar is dezen Tempel der Zanggodinnen niet opgetimmert, maar voor u goelyke en aartige Juffers, voor u aanminnige, die gewoon zyt u in den Roozengaart van dergelyke gezangen, te verlustigen, voor u aanmin-

nige, die uiterlyk de vrolykheid bemind, schoon ge uwe bekoorlyke oogen inwendig op de Deucht gevest hebt.

Maar zy, die vervoert door een geilen en onreedelyken drift, en door een vuyle nyging, in dezen Tempel der Zanggodinnen, meenen te vinden: Pronkbeelden en schilderyen, wier dartelen toy, en gesten, niet wynig hare verdorvene inbeeldinge kittelen, en gaande maaken, zullen zich te deerlyk bedroogen vinden, by het doorbladeren van dit boekje. Wykt van hier Eerlooze. De Tempel der Zanggodinnen is voor u niet opgeboudt. Wykt van hier op dat gy den drempel van dezen Tempel door uwe vuile voeten niet besmette. En de nederlantsche vrolyke Juffers niet afgetrokken worden om in dezen nieuwen Tempel ter Kerke te gaan. Voor u is dit gevaarte niet opgetimmert, maar voor de zulke, die, vervoert door een zuivre en edle nyging tot paren, hare onbesmette zielen, en schoone lichaamen, de Adonissen on-

zer eeuwe opdragen, om zich, door den vasten band der liefde, niet te sloopen dan, door den doodt, voor eeuwig aan dezelve te verbinden. De Zanggodinnen zyn Maagden, des verbannen zy, schoon, zy de vrolyke minne zangen beminnen: alle vuile hoeren zangen, gesten gebaarden, en woorden uit haren tempel.

Eindelyk schoone kuysche en lieftalge nederlantsche Juffers, aan wien dezen Tempel der Zanggodinnen wort opgedragen, in dit werkje zult gy vinden in het klyn al het geen een oneindig getal van gezangboeken, in het breede uitmeeten. Hier ziet ge een Minnaar, als een andere Orfeus, of Apollo, de ontmenste wreetheid van zyn Dafne, met zielroerende woorden, vermengt met heete tranen, en bange zuchten, die eer de groene planten, boomen, wat zegge ik planten, en boomen, ja zelfs eer de harste bergen doorgrieven dan het hart van zyn geliefde vyandinne. Daar hoort men een herder, gezeten onder de schaduwe van eenen hemelhoogen

wilge, de gaven, lieftalge inborst, en de gadelooze schoonheid, van zyn nooit ontaarde zielvoogdes, op het zevenmondig herdersspeeltuyg, weleer door den boxpoot uitgevonden, tot aan het starrendak pryzen. Aan de andere kant verzengt bruine Fillis, of blonde Laura, of kloris den boesem van haren jongen Minnaar, en doet hem vlammen om in het ryk genot der zaalige aarsche wellusten te deelen, willende zyn geluk staat dan niet ruylen voor een gouden kroon, ryk bezaait met diamanten, van den grootsten ryksmonarg der werelt. Terwyl een ander Minnaar, gezeten op het malsche klaver, in een heerlyk bloemprieël van bloemen zonder tal, aan de zyde van zyn Venus, strant op de korale lipjes, van haren rozenroode mond. Tot dat hy zich, door wellust doortintelt, neervlyd, in de poesle armen van zyne medogende schoonheid.

Kortom gadelooze Juffers hier hebt gy alles wat in een gezanboek vereyst wort. Het zal ons tot oneindig ver-

maak verstrekken zoo dezen Tempel der Zanggodinnen uw keurig oog mag behagen. Het zal ons verder opbeuren, om u nieuwe kost te beryden, om dat een en dezelve spys gegeten de ziel in het einde walgt. Leest, zingt, en windt, zingende, harten, die uwe bekoorlyke wederliefde dubbel waardig zyn, en vaart wel!

De tempel Der Zangodinnen.

Pan en Siringa

Stem: *Petite Jalousie.*

Siringa, een aardig Mysje
Fiks ter jagt als een Diaan,
Wert van Pan zoo meenig rysje,
Als zy jaagde door de paan,
Van het essenbosch bespiet;
Maar zy agt zyn smeeken niet,
Tot 't geval hem zyn beminde,
Op het onverwagst deedt vinden,
Daar zy baaden in de vliet.

Pan stont vast zyn neus te likken,
Zoo vol vreugt als een gaskon,
Die tot barstend zit te prikken,
Op eén soupè sampignon,
En, al sluypend door de laan,
Kwam hy aan haar zyde staan,
Za! kom aan, zei hy, zoet zusje,
Geef aan Pan een lekker kusje,
Of het is met hem gedaan.

Zy, als of men haar kwam wekken,

Zag vol schrik den boxpoot staan,
En zy peurde vast aan 't rekken,
En god pan haar agter aan.
Nimfjes van Arkadia,
'k Bid u komt my nu te staâ,
Berg myn eer! Ach! hoort myn klagten,
Pan! Ach! Ach! wil my verkragten,
Lieve Nimfjes helpt me drá.

vlugt niet riep hy geurig Roosje,
't Is de veldgod, die u mind,
Met kreeg zy van schrik een bloosje,
En zy vlugten als de wind!
Helpt my Goden! helpt my drâ.
Dus riep zy al voor en na,
Helpt my of ik raak in lye,
Jachtgodin wilt my bevrye,
Sla uw tedre Dochter gâ.

Met greep hy haar by de slippen,
Doe nu, riep hy, wat gy wilt
'k Laat u by myn keel niet glippen,
't Is onnodig tyd verspilt.
Zy verdubbelt haar gesmeek,
Tot de stroomgoon van de beek,
In de sloot haar transformeerde,
En in enkel riet verkeerde,
Toen stont Pan eerst fraay en keek.

Terwyl hy vol ongenugten,
't Lieve riet omhelst en streelt,
Hoort hy d'echho van zyn zuchten,
Die in 't holle rietje speelt,
Dus vont Pan de herdervluit,

Die hy noemde na zyn Bruit,
Siringe dus zult gy heeten,
Sprak hy blint en doof gekreeten,
En daar me was 't spreukje uyt.

Gezang.

Stem: *Cest um amant, ouvre la Porte. Indien ooit Maagt haar droevig klagen.*

ô Liefelyke Bloemmenryen!
ô Lustprieelen! die 't gezigt,
Wanneer ik 's avonds, onder 't vryen
My spiegel in 't behoorlyk ligt.

Van Kloris zielbekoorlyke oogen,
My tot een ander tempe strekt,
'k Zal u vermelde het vermogen
Van haar, die myne liefde trekt.

Gints in 't verschiet kunt gy aanschouwen,
Het hoef van Bouman, Bouman, die
Uyt zwaantje, zyn aanminge vrouwe,
Ter wereld bragt een zoon of drie,

En eene Dogter, uitgelezen,
Zoo schoon gelyk de middagzon,
Dees' is, die myne jeugt voordezen,
En fieren inborst overwon.

Vaak heb ik alle minnaryen,
Met uytgelaten drift belagt,
Maar nu wort ik, ô Razernye!

Op 't allerdeerlykst verkragt.

Ik dagt, in 't eerst den band t'ontlopen,
Der min, in vollen vaart en vlugt,
Maar kragteloos was al myn hoopen,
Des storte ik haast in ongenugt.

't Was Kloris, die my bragt in lyen,
En myne ziel in minnepyn,
Die nimmer hoorde naar myn vrye,
Geen quaal zoo bitter daar de myn.

Ag! schoone wilt myn pyn verzagten,
Verzaak dog uwe afkeerigheid
Ey! zalf myn pyn, verhoor myn klagten,
Myn gadeloze, en schoone Meydt,

Dan zal ik u een kransje vlegten,
Van bloempjes aangenaam en schoon,
En daar in mirtetelgjes hegten,
Tot een aanminge huwlyks kroon.

Gezang.

Een zeker Medicyn,
Wert by Madaam ontboden,
Zy zeî, ik heb veel pyn,
Ik heb uw hulp van noden,
Hy zeî ik kan wel merken,
Wat dat hier d'oorzaak was
Gebrukt slegs de bekielje
Van vader Barnabas.

Ik kreeg left in myn zin,
Een Meysje te bekoren,
Maar zy wou naar myn min
Nog naar myn reen niet horen,
Zy scheen zig te verstoren,
Dog wert verlieft hier na,
Toen zy zag de bekielje,
Van Vader Barnaba.

Ag Moeder leert my eens,
Dat ik laast hoorde zingen,
Het schynt iets ongemeens,
Maar het zyn duistre dingen,
Wilt het my nu uytleggen,
Ach! zegt het my Mama.
Wat is dog de bekielje,
Van Vader Barnaba.

Drie Juffers, en een Heer,
Die speelden vlus kwadrielje,
En riepen keer om keer,

Ik hebbe de manielje,
De galant riep daar na,
En ik heb de bekielje,
Van Vader Barnaba.

Gezang.

Stem: *'k wiert onlangs van de menschen.*

Ik wort van al de werelt
Als een Prinses geviert,
Hoe wel niet ryk beperelt,
Nog vorstelyk verziert,
Ik kan de werelt dwingen.
Al wat ik wil geschiet.
Ja zelfs de hemelingen
Staan onder myn gebiet,
En macht, en macht.

Al wie my heeft bekeken,
Die stont gelyk een paal,
Wil imant met my spreken,
Komt in myn binnezaal.
Hy hoeft niet lang te groeten,
En buygen zynen hals,
Maar twee lakeyen moeten
Myn heer verzellen als
Hy komt, hy komt,

'K heb altyt lust tot eten

Al is het noch zoo vroeg.
Schoon dat ik heb gegeten
'k Heb nimmermeer genoeg.
'k Kan door myn keel niet slikken,
'k Ben van gebit ontbloot.
'k Zal evenwel niet stikken,
Al is de brok wat groot,
En dik, en dik.

'k Woon binnen de enge palen
Van een bèlommert wout,
Dat febus met zyn stralen,
Noch zon, noch maan aanschoudt.
De naam van dees vorstinnen,
Schoon dat gy die niet hoort,
Kan eyder ligt verzinnen,
Zy is vervat in 't woort
Van kunst, van kunst.

Minnesang.

Stem: *Wat mag Goosen nu Vryers wilt gy gaan uit vrye.*

Schoone Kloris waart te roemen,
Als de schoonste veltgodin,
Waart verziert met de eelste bloemen,
Bloemen, die de zuyvre min
Zyn geheiligt schoon en fier,
Pronk beelt van de Maagden,
Groot van geest.
Schoon van leest,

Die myn oog behaagden.

Onlangs dogt my, onder 't dromen,
Dat ik naast u zyde zat,
Gants ontbloot van angst en schromen,
Door de liefde als afgemat,
En dat ik uw poesle hant,
Door de minne lusten
Gants ontroert
En vervoert
Duyzent werven kusten.

Ach, riep ik, myn uytgelezen!
Ach ik sterf van minnepyn!
Wilt myn tedre smart genezen,
Laat de min zoo schoon als ryn,
Eens den overwinnaar zyn,
Ey laat eens uw zinnen,
Door het zoet
Van den gloet
Der min overwinnen.

Kloris lachten om myn reden,
En sprak Herder zyt gerust,
'k Heb altoos gehoort uw beden,
Met een aangename lust.
'k Sprak myn lief nu eens gekust.
Laat ik eens uw kaken,
Op dees stont,

Met myn mont,
Kuschende genaken.

Laat ik my in beï uw ermen
Vleyen, als 't een Herder past,
Die door min tot in zyn dermen
Is op 't deerlykst aangetast,
Heeft de liefde my verast,
Hal triumf wat schaden!
'k Zal myn lust,
Moe gekust,
Hemel! nu verzaden,

Met viel ik voor haar ter neder,
Op het jong en groene gras,
Maar de slaap verliet my weder,
Op dit aangename pas.
'k Zag dat het droomen was,
En begon te schreyen.
Droomen zyn,
Vol fenyn,
Vol verraderyen.

Vrysters gesang.

Vois. *Courante La Bare.*

ZOo dra de zon van 't stralen moe
Gaat met haar alverkwikkend ligt verdwynen.
En d'avond star ons komt beschynen,
Dan sluyten in myn hof de roosjes toe,
Juyst niet om zoo te blyven staan
Maar met de aanstaande zon weer op te gaan
En 't nieuherboren ligt op nieu te ontfangen
Dat uitgerust,
Boed elks verlangen
En de bloempjes kust.

Zoo sluyt myn hart zich toe wanneer
Ik zie myn trouwe minnaar my ontwyken,
Ja 'k schein een bloem, die aan 't beswyken,
Op 't vallen van den avont, seygt ter neer,
'k Ben met de roosjes in een staat
Als my de zon van zyn gezicht verlaat,
Maar keert Hy weder met zyn gunstige oogen,
Dan ryst myn dag,
Met meer vermogen,
Als ze voormaals plag.

't Licht, dat uit zyn bruyn oogen straalt,
Vol glinsterende en-aangename lonken,

Houd my in zyne liefde dronken,
Die myne min met wedermin betaalt,
Ik eer zyn byzyn, die voorheen
Veel onheils heeft om myne min geleen,
En om myn schoonheid smart op smart gedragen,
Voor wien ik leef
Wyl hy in plagen,
My stantvastig bleef.

Zyn welgemaaktheid trok myn jeucht,
Zyn zoete taal betoverde myn zinnen,
Hem tot aan mynen doot te minnen,
Als 't voorbeelt van standvastigheid en deugt.
Dus kroon ik met myn min een hert
Dat nooit van andre zucht geprikkelt wert,
Waar op geen valshied noit noch trouwloosheen hegten,
Des laat de Nyd
Ons vry bevechten,
'k Min hem haar ten spyt.

Myn Minnaar vreest geen ramp noch nood,
Zyn edele ziel weet alles door te streven,
Hy offert my zyn jeudig leven,
Ik proef zyn trouw in 't aanschyn van de doot,
'k Lach om de Nydt die dit mishaagt,
En dol van spyt haar hart aan stukken knaagt
De zoete liefde is eyder aangeboren.

Wie na haar wet
Niet tragt te hooren,
Vangt zy in haar net.

Dat zy, die laf en ligt van zin,
haar hart aan dartle minnaars overgeven,
Gewoon in ontugt steets te leven,
Zich schamen van verboden en laffen min,
De wellust rukte my nooit weg
Ik minde altyd met reen en overleg,
Waar dus de liefde zuyver wort geboren,
Oprecht een trouw,
Vreest zy geen tooren
Haat of naberouw.

Treurzang.

Stem: *Ach! Ach! Wat is de min een pyn.*

BEminlyk voorwerp van myn min,
Hoe raast, hoe vloekt, hoe tiert,
Het gruzaam ongediert,
Dat, met een dollen zin,
My tragt met klauw en tanden,
Doldriftig aante randen!

Gy vraagt wat ongediert het is,
Dat op myn jongheid brult?
Gy vraagt het, Ach! gedult,
Het is de duisternis.

Gy ziet ze en hoort haar schreuwen,
Als opgehiste Leeuwen.

Zy wenschen u en my de doot,
Waar vluchten wy best heen?
Wat baat hier droef geween,
In dezen bangen noodt?
Wy zullen, met ons zuchten,
Hun wreedheid niet ontvluchten!

Neen, neen zy zullen zeker als
Wy maar van alle pyn
Niet meer in 't leven zyn,
En deerelyk om hals,
Noch lachen alle dagen,
Om al ons angstig klagen.

Hoe! zouden wy dan zoete maagt,
Noch langer zyn in druk,
ô Deerlyk ongeluk!
Op 't wreetste zyn geplaagt,
Daar noch de deur staat open
Van heil, om in te loopen

Gy vraagt misschien wat poort, wat deur
Zal ons verlossen, van

Dit heiloos vloekgespan,
En rukken uyt getreur,
Daar, Ach! Ach! wrede vrinden,
Ons drygen te verslinden?

Ik antwoort u bevalge spruit,
Het huwlyk schoon en ryn,
Moet onze haven zyn,
Waar op ons kommer stuit.
Geen kommer doet my beven,
Voor 't zalig huwlyks leven.

En komt de nyt dan weder fier
Beschimpen ons gedrag,
Wy stutten met een lag,
Zyn redenloos getier,
Dan zullen al ons zuchten,
Verkeeren in genuchten.

Zang.

Vois *Mes pleurs se sont bangez en ris.*

DE min, met prikkels van zyn staal,
Wekt op den fieren nachtegaal.
De schelle nachtegaaljes kaaken,
Doen al 't gevedert gilt ontwaken.
Op galm van hun geluydt,
Schiet uyt zyn slaap myn fluyt.

Laet zien eens af de fluyteklank
Ontsteken aan den voolenzank,
Zal strekken dageraadt, en konnen
Doen ryzen, Rosemondt, uw' zonnen
Belet van sluymerzucht,
Te stralen door de lucht.

Op hemelsch stemmetjen, op op,
Den mondt van 't vlug gedierte stop,
Door 't heffen aan van zoete rymen,
Zoet' af, den Nachtegaal, zym luymen:
Dat hy, uit lust tot leer,
Zyn stem in ooren keer.

Ook niet te brusk, ô zangrig riet:
Haer slaap slegs tokkel; steur hem niet,
Om al het groen der Meyeboomen
En ruyd zy niet, misschien, de droomen,
En schilderige spraak
Der zoetvleyende vaak.

Misschien zy my te woorden staat,
En doet wel, dat zy wakend laat.
Haer lipjes, moogelyk myn lippen,
Met lodderlyke kuschjes knippen,
En dat haar oogjen zeit,
Nu lipjes doet bescheidt.

Maar ziet terwyl ik woortjes stouw,
Die drenken in den morgen douw,
De duyfjes met haar trekkebekken,
Haar droomen, en het my begekken,
En werpen, bet bezint,
Geen kuschjes in den wint.

Op Roozemondt, eens uit de bogt,
Zyn wy niet lang genoeg verpogt?
En zullen wy niet durven plokken,
De lusjes daar zy ons toe lokken?
Het noot ons al te gaar;
Zy, en de jeucht, en 't jaar.

Gesang.
Tegens de Liefde.

Stem: *Naguerre jesle aupres mes brebis.*

ô WEgen! vol perikulen en ramp,
Waar op wy vaak omhelsen een doodelyken ramp;
Ten dienst van eidlen waan, geboren door een wind,
Die liefde wort geheten, maar liefdeloos 't oog verblind.

Dus mist men dan, daar men op 't hoogst na tragt,
En mits men steeds gaat rennen in een bangen nagt,
Bekomt niet als zorg, droefheid en ongeneugt,
Dan d'aarde gunt zyn tranen, maar peerlen deelt de deugt.

ô Dwaasheid steets te zoeken met Narcis,
't Geen dat, hoewel bevallig, niet dan schauduw is
Boot vry met hem uw lust, en veed uw eyver snoot,
Gy zoekt een vrolyk leven, maar vind een droeve doot.

Zoo haast als gy uw doelwit hebt na lust,
En dat gy recht zult kennen het geen u heeft ontrust,
't Verstant keert wederom tot dwaasheid als te voor
Baart haat, ontzielt de liefde, ontluystert vreugt en gloor.

Kusje.

Wen ik druk uw lieve lippen,
   En begerig pluk de blom,
Die uw minne ziel laat glippen,
   Schein ik een van 't Godendom,
En ten hemel in te slippen.

Maar als gy my staakt dit mallen,
   Ik die flus een God geleek,
Werd dan eylings niet met allen:
   En my dunkt dan in de beek
Van de hel te zyn gevallen.

Aan Roosje.

Wys *Dichter die de blinde werelt. Augustinis ging een zisten.*

   ROosje baak van myn verlangen,
   Flonkerende Morgestar,
Hoor myn droeve treurgezangen,
   Waar de droefheid doots en bar,
In verbeelt wort naar het leven,
   Ach! wat is de min een pyn,
Hy zal my Helaas! doen zneven,
   En myn Lichaam dootlyk zyn.

Zal ik nooit myn wensch erlangen,

Roosje nooit volprezen maagt?
Nooit u in myn arm ontfangen?
Ach het is de Goon geklaagt!
Zoo ik uw myn zon moet derven,
Zal ik myne tedre min,
Droef bezuren en besterven,
ô Myn goelyke Engelin!

Wilt G'uw jeucht verrukkelozen,
En ontvluchten Venus zoon?
Ach de verse roode roozen,
Die op 't heerlykst staan ten toon
Op 't albast van uwe wangen,
Zullen haast, ô Schoone blom!
Al haar blaatjes laten hangen,
Door de krukkende ouderdom.

Neen wilt al uw jonge leden,
Dit uw prille levenstyt,
Aan den lieven Echt besteden,
In het aanschyn van den nydt,
Of ik zal myn min besterven.
Roosje myn bevalge Zon,
Zoo ik uw gelaat moet derven,
Mis ik wat ik missen kon,

Zoo gy hebt myn doot gezworen,
Sterf ik Minnemartelaar,
Dan, dan ben ik gants verloren.
'k Roep de Goden allegaar,

Tot getuygen van myn lyden,
Myne schim zal na myn val,
Uw met spook op spook bestryden,
Dit staat onverzet-baar pal.

De ware schoonheid zang.

Corante la bare.

DE schoonheid van een zagt gemoet,
Dat opgescherpt in puik van eedle zeden
Ten doel heeft wys beleit en reden,
Van hemelspys, die zielen sterkt, gevoed,
Is waarder dan het mild koraal
Van rozelippen, zoet op minnetaal,
Of poeslig leliwit, of wondende oogen,
Waar door het hart
Blyft opgetogen
In de minnesmart.

Die heerlykheid is zonder duur.
Een nevel kan haar gloeient heen bederven,
Gelyk de lucht de waterverwen;
Maar 't ziele schoon is godlyk van natuur.
Die luister volgt in 't ondergaan
De zomerzonne om schooner op te staan,
Die zich van geene schaduw laat bevlekken,
Zoo zal de deugt,
Ter glorie strekken
Aan de schoone jeucht.

Huwlykszang

Vois: *Belle Iris.*

NU genaakt de vrolyke uur,
Die de twee verliefde harten
Zal genezen van hun smarten,
Naar de wetten der natuur.
Hymen laat zyn toorzen lichten
Tot een teeken van haar brant,
En gelietze met zyn dichten
Op het Huwlyxledekant.

Zoo zag d'Italjaansche jeugt.
Vorst Antoon met Kleopatre
Trouwen op de Egipse watren;
Die weergalmen op zyn vreucht.
Hy versmolt in minneweelde,
En versmeet de roomsche kroon,
Toen hy haare schoonheid streelde
Op Astartes bruilofstroon.

Zoo zag 't moedig Griekenlant
Den verwonnen Alexander
Buigen voor den minnestander,
In 't gezicht van 't legerstrant,
Ach, wie kan de min ontloopen,
Die heel Azïe voorheen
Zag vernielen van Eúrope
Om de liefde van Heleen!

Als de Zon de strenge kou
Heeft ter werelt uitgedreven,
Krygt gebergt en boschen leven;
Dan komt d'aangename trou.
Met haar kruin ten hemel dringen,
En door wont met zoete pyn
't Ingewant der trouwelingen,
Die haar onderworpen zyn.

Nu kan zelfs de boschleuwin,
In Hercynsche wilde wouden,
Haren Leeuw gevleugelt houden
Door de banden van de min,
D'aarde ontsluyt de tedre kruyden
Uyt haar zwangren schoot met lust,
Nu de lente zon in 't zuiden
Haar bevochte wangen kust.

Bruydegom treé toe, wel aan,
Pluk de vruchten van uw vryen;
Want de starren zyn aan 't glyen,
Ende dag verjaagt de maan.
Laat geen klim verknogter hangen,
Om den hoogen Populier,
Als gy op de lieve wangen,
Van de Bruit, uw minnevier.

Wy verwachten, zoete twee,
Eer de Maan aan 's hemels transen
Negenmaal haar zilvren glansen
Toe zal sluyten, op uw beê:
Eer de zon drihondert werven
Aan de westerkimmen blaak
Eene spruit, die na uw sterven
Uw geslagt onsterflyk maak.

Aan Kupido

Air.

MInne wigtje, zagt en teer,
Daal, op uwe blanke veer,
Aan de blonde Merwe neer,
Met uw peilen, en uw boog;
Tref het hart van myn Klarin,
Die, Heelaas! te wreet van zin,
Spot met myne tedre min,
Eer ik aan 't kwynent vuur vedroog,

Avont-zang.

DE zon, alreê beneên de kimmen,
Wykt voor de naderende nacht;
De Maan komt op haar beurt te wacht,
En staat met flauwer licht te glimmen.

Zie d'avontstar reeds aan den trans
Des blyden hemels vrolyk schynen,

Door 't floers der vale nachtgordynen,
Mee Hell' en tintelenden glans.

De vochtige avont is gevallen;
De dauw verspreit zich op het lant,
En noopt den blyden herderskwant
Het vee te dryven naar de stallen.

Ook dunkt het bouman laat genoeg
Om 't blanke kouter rust te geven:
Hy keert vermoeit naar zyne dreven
En spant zyn ossen uit den ploeg.

Daar vint hy zinlyk Elsje plassen
In 't zuiver water van den vliet,
En, onder 't neurjen van een liedt,
Haar blanke kann' en ketels waschen.

De by, die zich met honing voedt,
Uit roos, en leliën gezogen,
Komt brommende te rug gevlogen
Naar Bymams korven vol en zoet.

Mooi Aagje dryft langs klare bronnen,
In grazige akkers opgewelt,
Haar witte schaapjes uit het velt,
En heeft haar spinrok afgesponnen.

Het moedig ros staat op den stal.
Vermoeit den ganschen dag te rennen,
En graan in barg en schuur te mennen,
Den nyvren lantman ten geval.

Ai zie dat meisje schoon van leden,
Hoe vrolyk treedt het herwaard aan;
't Heeft reeds het huiswerk afgedaan

En zingt een deuntje wel te vreden.

De stedeling by dag vermoeit
In bezigheen en staatsbelangen,
Verkwikt zich in de rozewangen
Van Laura die zyn zieltje boeit.

De smit, die van den vroegen morgen
Tot aan den avont 't yzer smeedt,
Verlaat het anbeelt, natbezweet,
Zoekt rust en laat violen zorgen.

De Maan verzilvert kruit en mosch,
't Gebergt en hemelhooge duinen,
En flikkert op de brede kruinen
Van 't dichtbelommert eikenbosch.

Het vogeltje, nooit moé beluistert,
De zangerige Filomeel,
Houdt door de klankjes van haar keel
Het wout aan haren zang gekluistert.

Zwyg lieflyk diertje, zoet op zang,
Gy zult u zelf te barsten zingen,
En zoetje tot uw aandagt dringen
Al zongt gy gansche nachten lang.

De waterval, die zich doet hooren,
En op de keitjes breekt en stuit,
Verwekt een klaterent geluit,
Die d'Echo wederkaast, in d'ooren.

Hoe schittert gints het zilver licht
Door d'eikestammen en abeelen.
Ai zie de maan dat beekje strelen!
Wat schooner voorwerp voor 't gezicht.

Driewerf gelukkige landouwen!
ô Zielverrukkende avontstont!
Gy geeft, waar ik my wende in 't rondt,
My niet dan wonderen te aanschouwen.

Thans is het al in diepe rust;
Geen wintje ritselt in de boomen:
Daar melker mooglyk legt te droomen
Dat hy zyn poesel meisje kust.

Kom zoetje, gaan we ons neder vleyen,
De vaak bekruypt alreede ons oog;
Het licht wykt van den starrenboog
En gaat allensjes heenenglyen.

Strak zyn we d'avontscheemring kwyt,
Des, Liefje, laat ons huyswaart keeren,
En vly u naast my op de veêren:
Kom, kom myn zoetje, 't is hoog tydt.

Roosjes schoonheid

Wyze: *Geef een Aalmoes aan den blinden.*

ALs ik vrolyk opgetogen
In een lustprieel van min,
Sterk begleurt met beï myn oogen
Myn geliefde zielvriendin,
Dan roep ik uit: minne Gooden
'k Eer en kusch nu uw geboden,
Ach! de min heeft my ontstelt,
Want myn Roosje, want myn Roosje,
Is de schoonste van het velt.

Venus moet ver voor haar wyken,
   En de schoone Andromeda,
Jö moet ook voor haar stryken,
   En de schoonheën voor en na,
't Lust my hare schoonigheden,
Voor Elks oogen bly te ontleden,
   En te stellen in het licht,
Minne Gooden, minne Gooden,
   Ey bestraalt myn maatgedicht.

Roosje, de eer der veltgodinnen,
   Waart van eenen God gekust,
Zal ik eeuwig trou beminnen,
   Tot ik storte in d'eizren rust,
Want haar welgemaakte leden,
Waart gelieft en aangebeden,
   Zyn volmaakt van top tot teen!
Zulke schoonheid, zulke schoonheid,
   Is op aart iets engemeen.

Oogjes, die den gloedt braveren
   Van het allergrootste licht,
Zyn twee zonnen waardig te eeren,
   Die het klyn gevleugelt wicht
Vaak gebruykt tot minne schigten,
En om looslyk brand te stigten,
   En te blakeren het hart,
Van de zielen, van de zielen,
   Die in liefde zyn verwart,

't Albast voorhooft zonder vlekken,
Zonder rimpel blank en glad,
Kan al de oogen tot hem trekken,
Van een vollek ryke stadt,
Kan de min in 't hart doen groejen;
En van min doen overvloejen.
Hoe bekorelyk, hoe schoon
Staan de boogjes, Staan de boogjes
Van haar oogen daar ten toon.

't Halsje, dat de Lelyverwen,
En het witste albast verdooft,
Doen my schier van liefde sterven,
En haar boesem, waart gelooft,
En van Gooden aangebeden,
Doen zoo dikwerf myne leden
Beeven door de min gewont,
Als ik 't marmer, Als ik 't marmer,
Kusch en streel met mynen mondt.

Heeft vrou venus witte handen,
Myn Lief Roosje heeft er twee,
Die myn mondt doen waatertanden
Als ik die heel wel te vree,
Drukt en koestert met myn knyen,
En die lieflyk onder 't vryen,
Een getal van kuschjes geef,
Dat myn bekje, Dat myn bekje,
Door het kusche daar op kleef.

Roosje zal het noch niet lukken,
Dat ik u myn Engelin,
Eens in mynen arm zal drukken,
En het zoetste zoet der min,
Zonder spaarzaamheid zal smaken?
Laat die lieve dach eens naken,
Of ik geef geen noortje meer,
Voor myn leven, Voor myn leven,
Of ik sterf door liefde teer.

Alles is de liefde
Onderworpen zangwys.

Disstelbeekje klaar als Glas.

PRille Fillis fier en schoon,
Allerschoonste maagdekroon,
Puikje van de Herderinnen,
Die myn jong en teder hart,
In het net der min verwart,
Hebt betovert, met myn zinnen.

't Lust my uitgelezen Maagt,
Wien myn zieltje liefde draagt,
Met myn veltfluyt, onder 't zingen,
Neergezeten op het gras,

By dees heldre waterplas,
Uw te melden wondre dingen.

'k Ken geen wonderlyker zaak,
Zuur en zoet, smart en vermaak,
Dan de liefde vol vermogen,
Wie kan hare schigt ontgaan?
Alles is haar onderdaan,
Neergeblixemt van twee oogen!

Kan een Aartsmonarg, hoe hoog,
Opgestygert, in elks oog,
Wel de tedre min ontwyken,
Allexander kust het schoon
Van een dappere Amasoon,
In 't gezicht van duizent ryken.

Kan een kreismaan wel de min
Gants ontwyken trots van zin?
Neen Helt zansom, hoe in kragten,
Die wel duizent Filesteen
Met een ezels kakebeen,
In een oogenblikje slagten.

Valt, bezielt van tedre min,
Schoone, Delies armen in,
Niemant kan op vryheid hoopen,
Schuil vry in de wysheid bron,

D'allerwyste Zalomon
Kon haar schigten niet ontloopen.

Zelf de boer die swoegt en zweet,
En zyn levenstyt besteet,
Aan de ploeg, en al zyn kragten,
In den arrebyd verslyt,
Moet, op 't zien van eene Mydt,
Mee van tedre min versmagten.

't Zyn de Menschen niet alleen,
Die, met smeeken en gebeen,
Zoetste zoet der min betragten,
Neen 't gediert, hoe wreet van aart,
Wort door hare kragt herbaart,
Zelfs de vog'len op hun schagten.

Zelfs de vissen in de zee
Voelen 't vuur der liefde mee
In de zilte stroomen branden,
Bloem en plant en voetzaam kruyt,
Zoeken mede naar zyn Bruyt,
Ja zelfs in de kouste landen.

En gy fillis hebt de min,
ô Gezworen vyandin
Van de liefden! afgezworen,
Waar vervoert de drift u toe?

Zegt bevalge schoonheid hoe
Zyt gy tot die daat geboren?

Schoon gy daaglyks in het wout,
Waar 't gedierte bruyloft houdt,
Ziet de Mus van min versmagten,
Gy, ô Wreede! Slaapt alleen,
En gy laat my in geween,
Slyten myne levens kragten.

Keer myn Lief, ey keer te rug!
Toon u nimmermeer zoo stug
Om de tedre min te kusschen,
Op het echte huwlyks bet,
Dat in 't minst uw kuysheid smet,
Wil myn tedre vlammen blussen.

Kuschje.

MEysje, zoete Sus,
Geef een Kusch,
Myn lieve Gekje,
Met je Bekje,
Of ik Trekje,
Weer als Flus,
Naar my toe,
En kusch my moe.

Damon en Fillis

Stem: *Tets moet ik u Laura vragen.*

VInd ik u hier spelemye,
In dees heugelyke wye,
Damon bied u aan zyn trouw,
Fillis wilt myn min verzagten,
Hoor myn hare minne klagten,
'k Wens u, tot myn Lieve vrou.

FILLIS.
Meent gy dat ik u zal trouwen,
Hemel! Neen! Ik zal u schouwen,
En ontvluchten uw gezicht.
Zou ik dus myn vrybeid slaken,
My der Liefde Cynsbaar maken,
Damon, Fillis kent haar plicht.

D A M O N.
Fillis hoe! Zyn uwe zinnen
Dan der Liefde vyandinnen?
Is de Liefde dan een daat
Waart van God en mensch mispresen,
Neen myn lief en uytgelezen
Neen de min en is niet kwaat.

FILLIS.
Laat de liefde zuiker wezen,
En van Goôn en mensch geprezen,

'k Schou nochtans de zlaverny,
'k Lach om al uw minnezangen,
't Vogeltje zult gy niet vangen,
Neen 't vluite frank en vry.

D A M O N .
Laat u niet door drift mislyen,
Min en is geen zlavernye.
Neen maar voor een eel gemoedt
Zyn het heerelyke zaken,
Die van menschen Gooden maken
Zoeter dan het zoetste zoet.

FILLIS.
Al uw Schoon en goelyk praten,
Kunnen 't allerminst niet baten,
Neen myn zoetert 'k kusch Diaan!
'k Zal de min verrukkeloosen,
Dorens zyn voorwaar geen roosen,
Neen ik bid de vryheyd aan.

D A M O N .
Ach myn schoone zonder vlekken,
Kan de zeil steen 't yzer trekken,
'k Zal gewis uw door den tydt,
Wel de zeivre min doen kusschen,
Damon schoone is intussen,
Tot uw lieven dienst berydt.

Gezang

Aan den Wessten wind Air.

LIef luchtje zoele wesste wind
Hoor myne ziels gebeden,
Voor boodje van 't gevleugelt kint,
Voert myne zuchtjes meden,
Meld myn aanminge klorimeen,
Dien ik myn zieltje schonk voor heen,
Hoe gy my thans hoort zuchten,
Hoe ik door bittre minnepyn,
Gegrieft eerlang een schim zal zyn,
Verteert door ongenuchten.

Meld haar hoe ik schier alle daag,
In 't mast boomswout gezeten,
Myn zielsverdriet de plantjes klaag,
Tot ik gants blint gekreten
Zyg op het malsche klaver neer,
En kerm, en klaag, zoo naar zoo teer,
Dat bosschen, en vallyen,
Door myn verdriet getroffen bang,
Hoe opgewekt door veuglen zang,
Slaan deerelyk aan 't schryen.

Meld myne schoone Klorimeen,
Zoo schoon, zoo blank van leden
Dat al de traantjes, die ik ween,

En vurige gebeden,
Getuygen dat myn jeudig hart,
In 't garen van de Min verwart,
Eerlang het op zal geven,
En dat ik dobber, als een schip,
Dat door den wind wort op een klip,
Of op het strant gedreven.

Ei wesste wintje meld noch meer,
Meld aan myn uitgelezen,
Die my haar gunst, zoo vaak wel eer,
Mildadig heeft bewezen,
Zoo ik haar weermin niet verwerf,
Ik myne tedre min besterf,
Ik zie myn einde koomen,
Ik zie myn levenslamp geblust,
My in den eizren slaap gezust,
Door schriklyk minne schroomen.

Ach wesste wintje voor het lest,
Wil myn gebet verhooren,
Meld haar neen neen 't is voor my best,
Eer dat ik raak verloren,
Dat ik aan haar, die my het hart
Heeft in den strik der min verwart,
Doet mondeling myn klagten,
Misschien dat zy wel in het ent,
Myn gadeloze min elent,
Zal heelen en verzachten.

Kusgezang.

Wys. *Gavot d'Anjou.*

MAg ik u dan niet genieten,
Daar myn min om heeft geleen
Zoo veel angst en wrevelheen,
Zoo veel angst en wrevelheen,
Quaamt gy dan van Leewen,
In Saturnus eeuwen,
Zonder min
Engelin,
Dat gy haat
Daar elk schepzel zoo na staat.

Ik verzoek maar om te kussen,
Uw twee lichten, daar het licht,
Van het zonnelicht voor swigt,
Na uw gulde kronklen,
By sapphiers karbonklen,
Stuurt de min,
Myne zin
Om gedoot
Weg te treen in charons boot.

Zoude gy my dat wyg'ren kunnen,
Die u slaaf en minnaar heet
En zyn dienst aan u besteet?
Ey zoo zal ik waagen
't Kussen zonder vragen,

Of je my
Stoot ter zy
Dat 's maar spel:
Soo 'n gestole beet smaakt wel.

Studente leven.

Stem: *Sa trompen, en trompetten.*

WY utersche studenten
Wy leven alzoo vry,
Wy leven op ons renten,
En zyn van zorgen vry,
Wat zou ons kunnen deeren,
Daar ons geen zorgen kwelt,
Wy zyn heeren
En verteeren,
Al ons gelt.

Komt ons dan iets ontbreken,
Wy weten goeden raadt,
Brandbrieven wy aanspreken,
Die koomen ons te baat,
Pecunia moet vliegen,
Dat is voor ons geen schand.
Schoon wy liegen,
En bedriegen
't Gantsche Land.

De rynsche wyn wy zuypen,
En maken goede sier,

Moy Meysjes wy bekruypen,
Dat is voor ons plysier,
Wy strelen hare zinnen,
En strooken haar gemoedt,
Die vriendinnen,
Die wy minnen,
Zyn zoo zoet.

Wy haar ons trouw beloven,
En geven haar de hand,
En schenken daar en boven,
Een kint tot onderpant.
Het welke zy dan dragen
In haren sagten schoot,
Schoon zy klagen,
Alle dagen,
Haren noodt.

In 't vegten, en in 't kyven,
Daar zyn wy in vermaart,
In 't dammen met de schyven,
En spelen met de kaart.
Tiktakken, en verteren,
Dat kennen wy zeer wel,
Wy zyn heeren,
En wy leeren
Al dit spel.

Komt ons de magt ontbreken,
En is ons hart ontstelt,

Geen Dochters wy aanspreken,
Versopen is ons gelt,
Wy halen Medicynen,
Uyt vaders bacchus vat
En die pynen,
Die verdwynen
Door dat nat,

Zneuw gezang.

Gysje, en Lysje.
LYsje wel myn zoete sloofje,
Wil je me
In myn sle
Ik heb voorwaar een warm stoofje,
't Zal u warmen
Tot uw darmen.
Koom maar in
Engelin.

LYSJE
Wel hoe zou 'k dat durven wagen,
In uw sle.
'k ben te vre,
Wil uw schaasjes maar aan binden,
Aan uw voetjes,
Ryd wat zoetjes,
'k Ben van aart
Wat vervaart.

G Y S J E
Gaat dat nou niet wel myn Lysje,
Dat ik jou
Zoetjes dou?

LYSJE
Wel ik dagt voorwaar niet Gysje
Dat aie dingen,
Zoo wel gingen
'k Waar in 't eerst,
Wat bevreest.

Met zoo kreeg de sle een hortje,
Op een steen
Zoo ik meen
En zy zei wel Gys wat schortje?
Toen viel matje
Met haar gatje
Uyt de sle
In de sneu.

LYSJE
Wel hoe vuyl is nou myn stoofje,
Zoo beslik,
En aan stik
't Was voorwaar zoo 'n moye stoofje,
Door dat vallen,
En dat mallen,
Dat ik deê
Uyt de slee.

'k Zal my voor dat finnig ryen,
Op het eys,
Ben je wys
Op een andertyt wel myen,
Loop jou kwant,
Asturant.
Loop jou vent,
Als je bent.

Gezang.

Aan Kloris.

NEen kloris neen ik min u niet,
Zoo min als Celia,
Uw byzyn strekt my tot verdriet,
Ik eer myn Lelia,
Die fier en prat, in 't gantsche lant,
De kroon der Maagden spant.

De wellust van myn tedre jeucht,
Is Lelia, die my,
Min door haar schoont, dan door haar deugt,
De zoete tirany
Der Liefde, vessten in het hart,
Heeft in het minnenet verwart.

Gy kloris roemt, 't is waar op schat,
En op uw 's vaders goet,
Maar och onnosle! hoe is dat,
Wel meer dan bitter roet,

Ik lach met dreven vee en ploeg,
Wie deucht bezit is ryk genoeg.

Myn Lelia heeft niets waar mee,
Zy my verryken kan,
En ik 't is waar heb luttel vee,
En schyn een arrem man,
'k Ben echter ryker dan de geen!
Die steets op roose paaden treen.

Het voorwerp van myn zuyvre min,
Verrykt my met haar deugt,
De vergenoegzaamheid die zin,
En ziel vervult met vreucht,
Staalt met een schoon, en godlyk licht,
Uit haar beminlyk aangezicht.

ô Minne Godjes lief en teer
Verbin my spoedig met
Myn Lieven Engel, die ik eer
Zoo zal myn huwlyks bet,
Vervreemt van alle druk en pyn
Alleen aan u geheiligt zyn.

Ongetrouwt best

Vois: *hoe Lieflyk is dat jagen.*

WEg, weg ik Lach met trouwen,
Ik schuw het als de doot,
Ik kies de wyn voor vrouwen,
Dan raak ik uit den noodt.
Want alle dag en nachten,
Een wyf haar stuursche kop,
Gestadig af te wagten,
Ik geef de non de schop,
Dat 's vast, dat 's vast.

Trouw ik een zoeten Engel,
Dan heb ik het verdriet,
Dat een galanten bengel,
Maakt pypjes in myn riet,
Gy kunt met arents vlerken,
De horens niet ontvlien,
Trouwt ik een Leelyk verken
Die mach ik zelfs niet zien
Weg, weg. weg. weg

Trouw ik een wyf met Platen,
Dan heb ik het verwyt
Weg, weg wat wilt gy praten,
Gy kalis daar gy zyt.
En heeft het wyf geen schyven,

Dan is het ook niet goet,
Wie ongetrouwt kan blyven,
Is gek, zoo hy 't niet doet,
Dat 's vast, dat 's vast.

Gezang.

Vois: *De sneeuw met heele vlokken.*

't IS thans de moode; jemy!
Op meenig Akademy,
Te worden Kandidaat,
En zonder zich te schamen,
Promoties te beramen,
Eer men het recht verstaat.

Men ziet, thans heele hoopen
Van Kandidaten loopen,
Gants felten by myn zool
Wiens glorie noit verdonkert,
Schoon haar geleertheid flonkert,
Gelyk een doove kool.

Als zy maar op zaletten,
Gestigt na franse wetten,
't Is waar 't geen ik vertel,
Strykades mogen maken,
Voor geblankette kaken,
Dan is 't gewonnen spel.

Dan strekken zy, tot doffers,
Voor jeukerige joffers,
Elk is een don quichot,
En loopen langs de straten,
Met al haar frans te praten,
Voor ieders een zyn spot.

Dan treden zy als pauwe,
Niets kan haar moedt vervlauwen,
Op haar partuur parmant,
En kakelbonte veeren,
En willen gaan passeren,
Voor geestig, en galant.

Maar Ach! bedurven tyden,
Daar zy de Luy me vlyden
Is enkel waan en schyn,
Want schoon die trotsche gekken
Zich met vernis bedekken
Men weet wel wie zy zyn.

Neyliet

Stem: *Hoe is den hemel dus genegen.*

DEn eersten May, in 't voorjaar als de Lenten
Haar zoete kragt de gantsche werelt toont,
Dan gaat sylvaan zyn bloempjes enten,
Wanneer hem Pomone met kranjes kroont,
Die haar Najaden,
En een herders kint,
Van Eyke bladen
Van een Hyasint
Ging vlechten met Amint.

Maar boomen God, ei! waren uwe kranssen,
Zoo zuiver als de kransch van Leonoor,
Zoo moogt gy met de sluytgodinnen dansen,
In 't groene wout, en al de velden door.
Want myn beminden,
Haar schoone kransjes net,
Is 't lof van linden,
En rontom bezet,
Met roos, en violet.

Zoo dra de Mey haar jongbeknopte spruyten,
Deed springen uit de zwangere mullen aart

Toen waar ik met myn Leonora buyten,
Daar ieder kruytje toonden hare waart.
Daar zag men 't strelen
Van het gehoorend vee,
't Leewerkje queelen,
En 't geschobde vee,
Zyn vreucht in 't water dee.

Myn Liefje wees hoe dat de noorde winden
Den hoogen eyk zyn kruyn had afgeschaaft,
En hoe sephier het alles weder minden,
En door den douw van Iris heeft gelaaft.
Zoo dat de telgen,
Breekt haar schorsen los,
Kan nau verswelgen
Al het geurig blos,
Aan eider groene tros.

Wy kunnen nau ons open oog verzaden,
Van 't geen de lieve May ons heeft geteelt.
Wanneer men zag de purpere gewaden,
Van flora, daar zy met haar Nimfjes speelt.
Wanneer de geurtjes,
Van het ruyzend kruyt,
En schoone kleurtjes,
Van de aart ontspruyt,
Een menschen hart ontsluyt.

Dit zoet vermaak zogt ons in slaap te wiegen,
Wy rusten by een klare water stroom,
Met zaagen wy het minne boefje vliegen,
En schuyllen in een hoogen mirte boom.
Toen zey myn Liefje,
Met een zoet gevoel;
Ach klyne diefje
Is de zomer swoel,
De Liefden is niet koel.

Aan Rosalyn.

Eygen Zangwys

KAn ik niet myn Rosalyn,
Verwerven door myn klagten,
Hoe lang schoone zal het zyn,
Dat ik moet van minne pyn,
Versmagten, Versmagten.

't Leven is een bittre doot,
Als ik uw gunst moet derven,
Gunt my doch in dezen noodt,
Dat ik in uw lieven schoot,
Mach sterven, Mach sterven.

Zoo gy dit geraden vont,
Gy ziet myn zieltje sluypen
Op den Coralynen gront
Van uw ambrozynen mondt,
En lippen, En lippen.

Was ik dan een geile mus,
Wat deed ik menig trekje,
Sus myn Rosalyntje sus
Met verlof dat ik u kus
Myn bekje, Myn bekje.

'k Weet geen beter Medicyn,
Op 't werelds ront te vinden,
Voor myn felle minnepyn,
Als uw kusjes Rosalyn,
Beminde, Beminde.

Durfde ik 'k zou nog verder gaan,
Ligt wint een stouten vrager,
Raak ik nu uw Lipjes aan,
Mooglyk zal 'k wel meer bestaan,
Wat lager, Wat lager.

Holla! mont niet hooger want,
Myn Rysalyn zal schryen,
Wil je ik zweere u by myn hand,
'k Zal u naar het ledekant
Gelyen, Gelyen,

ô Wat vind men koele bloets.
Wat vind men holle bolgen!
Maar betreet je venus koets.
'k Zweer ik zal u barrevoets,
Strax volgen, Strax volgen.

[Zoete dallen]

Wys: *Repicavan.*

ZOete dallen,
Wat vint men in u vreugt,
Gy maakt een droevig hart weer heel verheugt,
Gy maakt een droevig hart weer heel verheugt,
Wen ik die zoete stroomen
Langs boomen,
Uit 't duyn op bloem en klavervelt zie vlien,
Zoo kan myn hertje,
Zoo kan myn hertje,
Nooit geen droefheid zien.

Ik zal een krans
Met bloemen zoet van geur,
De schoone Rosemont eens vlechten veur,
De schoone Rosemont eens vlechten veur,
En om haar gouden haren.
Die snaren
Zoo wort de min god zelfs van haar gewont,
Geen zuyker weesen,
Geen zuyker weesen
Dan dees Rosemont.

Aan Rosemont

Wys: *Treurt myn bedroefde schaapje.*

MYn hart, dat door uw oogen stralen,
En van de minschigt is gewont,
Dat wilt gy niet naar loon betalen,
Gy spot met my, myn Rosemont,
Kan u noch meer behagen,
Al myn minne smart;
Ai schoonste, hoort myn klagen,
En myn zugtent hart,
Dat stervens is benart.

Gezang

Vois: *Petit soys d'bordeaux.*

MIn, die my zoo vaak deet treuren,
Heeft geluystert naar myn klagt,
My zal het vermaak gebeuren,
Om myn Engel dezen nagt,
Eens te spreken, onder d'elsen,
Van myn langgelede smart,
Lieflyk zal ik haar omhelzen,
Lessen myn doorblakert hart.

Dus eind eens myn ongevallen,
Wie de minnepyn verduurt
Kan den troon van Ciepres brallen,
Voor d'welk men zegen vuurt.

Nooit dagt ik dat myne schoone,
Dus myn druk verzagten zou
Zwigt nu dochters van Latone,
Voor dees hooggedachte vrouw.

Aan Leliana

Vois: *Mamere.*

MYn hart, gelyk met schroeven
Geknelt,
Wat pyn, wat ramp, ô droeve?
Maakt myn Minnaar dus ontstelt?
Een Noorder buy, met felle vlagen,
Komt myn ziel met schipbreuk plagen,
Wyl dat ik rust in 't rooze velt.

Myn zon die wert verduystert,
Haar glans,
Is voor my weg gekluystert:
Wat hoop, wat troost? hier scheint geen kans,
Om die nevel op te klaren,
'k Zal door de wreede golven varen,
Tot dat zy blinkt weer aan haar trans.

Ha! Lelia, myn Engel,
Sints dat
Ik aan uw zoeten hengel,
Dat minne hoekje heb gevat.

Komt de vlam myn hart aanranden,
Dus moet ik als een Etna branden,
In 't midden van een stroom ent nat.

't Is my dus niet te leven
Godin,
'k Moet my den dootsteek geven,
Indien ik langer derf uw min:
Maar, wyl uw tedre hart, myn bressen,
Door uwe wedermin, wil lessen,
Zoo leef, of sterf ik na uw zin.

Aan Leliana

Wys: *ô Kersnagt schooner dan de dagen.*

EYlaas! myn Leliaân voor dezen
Was ons geluk in top gerezen,
Toen ik u, uitverkooren Maagt,
In Leuwendaalsche groene velden,
Myn minnebrief zyn smart vertelden,
En hoe myn boezem was belaagt.

Myn klagent hartje bragt te wegen,
Dat ik veel kusjes heb gekregen,
Ha! zoete mont, vol ambrozyn,
En Nectar, die myn ingewanden,
Dus heftig stigt met minnebranden,
Uw derven baart noch meerderpyn.

Wat Noodlot houd my, u te derven,
Al zou ik duizent dooden sterven,
En halen u uit srix van daân;
En ley ik, Lief niet dat een ander,
U omhels, 'k wil als Leander,
Om Hero, door de golven gaan.

Gezang

Vois: *Courante zimple.*

NOoit blonk dees stroomgodin zoo klaar,
Als op haar zoom twee Lieven in gevaar,
Door zoet gevry, en liefdens twist ery,
De vliet vermederde, van haar geschry.

Ha! Minne God, uw zoete brandt,
Hoe dat se blaakt, een eider watertant,
Na uwen dis, wen gy tot wedermin
Een Minnaar schenkt het hart van zyn Godin,

De zon zwigt voor het lonkend oog,
Van deze Maagt, zy trost des hemels boog,
Daar Venus en Diaan en Febus praalt,
Zy is de bron, waar dat de min uit straalt.

Wat Juffren hart, en blaakt dan niet,
Als zy 't beweent gezicht haar's Minnaars ziet,

Zag venus hem, zy daalde uit haar troon,
En koos hem in de plaas van haar Adoon.

Wat ramp houdt deze twee van een?
Heeft Juno haar geklag en naar gesteen
Noch niet gehoort, dat zy door Echt niet bint,
Die beide zyn gewondt door venus kint.

Mis van Liber Pater.

BLaas al de kaarzen uit,
En speel hier op de fluit,
â Super nagulum
Nam est is wellekom,
Bene bitatis,
Et commedatis,
Op tat, Op tat,
Fota Compania.

Nous cellebron ici,
Festum palatici,
Vidons, Vidons le pos
In dulci jubilo,
Bene bitatis,
Et Commedatis,
Op tat, Op tat,
Fota Compania.

Io Caliopé,

Venus nous assiste,
De danse bon banqué,
Spring op van vreugde meé,
Bene bitatis,
Et Commedatis,
Op tat, Op tat,
Fota Compania.

't Is Exelente wyn,
Laat ons dog vrolyk zyn,
Buvon á la rondom,
Laudatis bromium,
Bene bitatis,
Et Commedatis,
Op tat, Op tat,
Fota Compania.

Fot fluant dolia,
Guot umna spolis,
Mars belgis Abstitus,
Weest al te maal verblyd,
Et Commedatis,
Op tat, Op tat,
Fota Campania.

Ne pargne pas le vin,
Monsieur jusque á de main,
Den hospes is zeer goet,
Die 't al betalen moet,
Bene bitatis,

Et Commedatis,
Op tat, Op tat,
Fota Compania.

Kusgezang.

KOm, kom myn lieve zusje,
Dat gelt u op een kusje,
't Smaakt by een dronk zoo zoet,
Myn allerzoetste bekje,
En honing zoete gekje,
Ei wat doet my dat goet,
Ei wat. enz.

Zie daar ik kant niet laten,
Waar toe zoo veel te praten,
Gy maakt u immers moe,
Drie kusjes ben je schuldig,
Kom leyd se maar geduldig,
En houd uw montje toe,
Ei houd. enz.

Maar hoe! myn lieve roosje,
My dunt Gy krygt een bloosje,
Of deet het uw wat zeer,
Wel zoo het u niet luste,
Dat ik u driemaal kuste,
Geef my myn kusjes weer,
Geef my. enz.

Zang onder de dragonders van Bachus.

Stem: *La jeunesse.*

HOut nu stant, ô Helden!
Die voor Bachus stryd,
Laat myn raat hier gelden,
Eer gy u verder quyt,
't Is zyn feestdag heden,
Zingt dat alles drilt,
Vivat 't hooft en leden
Van vorst Bachus gilt:
Vivat hooft en leden
Van vorst Libers gilt.

Trom, trompet en snaren,
Baanen ons het spoor,
Libers blyde scharen
Gaan ons lustig voor,
Zingt, zoo gy hun schreden
Vrolyk volgen wilt,
Vivat hooft en leden
Van vorst Bachus gilt.
Vivat. etz.

Bachus lydt geen dralen
Onder zyn banier,
Ik wed om ses bokalen
Was Prins Karel hier,

Dat Hy, moe gestreden,
Mee zong gul en wilt:
Vivat hooft en leden
Van vorst Libers gilt.
Vivat. etz.

Mogten zyn pandoeren,
Voor hun wreet geweer,
Hier den beker voeren
Libers feest ter eer,
'k Wed zy wel te vreden
Schreuwden woest en wilt:
Vivat hooft en Leeden
Van God Bachus gilt.
Vivat. enz.

Slavoniers, hongaren,
En 't Croaets gespuys,
't Gantsche Corps hoesaaren,
Riep met groot gedruys,
Zoo 't hier mogt treden,
Daar men rooft noch vilt,
Vivat hooft en leden,
Van vorst Libers gilt.
Vivat. etz.

't Heerschap van sint Joris
Haakt ligt na dit feest,
Koning Fheodoris
Zou graag naast het beest,

Van sileen hier treden,
Zingen mee in 't wilt,
Vivat hooft en leden,
Van God Bachus gilt.
Vivat. etz.

Wien zou 't dan vervelen
Hier ten stryt te gaan,
Helden smeert u keelen
Valt kloekmoedig aan,
Roept vol dapperheden:
Liber is hier milt,
Vivat hooft en leden,
Van Gods Libers gilt.
Vivat. etz.

Hier is een Corps van vlessen,
Die gy doot slaan moet,
Wilt uw krygsdorst lessen,
Met hartschuyment bloet,
Roept, nooit moe gestreden,
Daar de vyand trilt,
Vivat 't hooft en leden,
Van God Bachus gilt.
Vivat. enz.

Staak dit quinkeleren,
Hoort na u majoor,
Let op 't exerceren,
Dat men dan weer hoor,

Waar je in vrolykheden
U vermeyden wilt,
Vivat 't hooft en leden,
Van God Libers gilt.
Vivat. enz.

Dat 's u braaf gedragen,
Bachus loon u vlyd,
Gy zult om zyn wagen,
Als hy spelen ryd,
Bly ten rye treden,
Zingt dan dat het drilt,
Vivat 't hooft en leden,
Van God Bachus gilt.
Vivat. enz.

Droom.

Stem: *Prins Robbert.*

ONlangs vroeg in het morgenrood,
Vont ik een Maget schoon,
Haar leen ontdekt, haar borsjes bloot,
Zoo lag dees nimf ten toon,
Als een Diaan vol mayestyt,
't Bleek of zy tot my sprak,
En trok tot my haar harte blyd,
Waar door de min ontstak.

Ik trat wat iveriger voort,

Om regt te aanzien dat beelt,
Met heb ik hare stem gehoort,
Musiek als d'orger speelt,
'k Zag 't haartje krullend hangen neer,
Op 't blanke voorhooft heen,
Ik dagt met grontverlangen seer,
Was ik by haar alleen.

Haar halsje als leli wit,
Doormengt met aartjes blauw,
Haar twee bruyne oogen als een git,
Aanzagen my zeer gauw,
En gaven meenig lonkje hier
Al eer ik spreken dorst,
Zy vielen als veel vonken vier
Op myn doorwonde borst.

'k Heb my by haar ter neer gezet,
Ik groete dees Godin,
En kuste hare lipjes net,
Zy toonde my weermin,
Haar adem als fiolen zoet,
Daar de nectar uitdroop,
Ik dagt ô groote goden goet,
Dees is myn eenge hoop.

Zy haastig op haar leden stont,
En vynsden om te gaan.
Haar middeltjes omhelsde ik ront,
En hielt haar zoo wat staan.

Ik dagt mogt ik de vruchtjes maar,
Genieten van myn zon,
Zy liet veel zware zuchtjes naar,
't Scheen zy 't niet wygren kon.

'k Om armde daar myn lief myn blom,
Wy waren zeer vrolyk,
En zy omhelst my wederom,
Ik kusten haar zoetlyk,
Zy drukten hare lipjes root,
Zoo vriendlyk aan myn mondt,
Wie zou dan kunnen laaten blood,
Twee lieve borsjes rond.

Ik boo daar aan myn Engelin,
Myn dienst myn rechterhand,
En ging met haar wat boschwaarts in,
Tot aan een groenen kant,
Toen was myn Lief vermoeyt geheel,
En rusten op het velt,
Wy hoorden daar een zoet gequeel,
'k Heb my me meer gestelt.

Daar vlogt myn lief tot myner eer,
Een kransch van bloempjes root,
En zeeg zoo hallef slapend neer,
Met mirten in haar schoot,
Zy ging daar rusten in het groen,
Myn vreugt myn treede ziel,
Met ik haar kusten, zonder spoen,
Zy haast aan 't sluymren viel.

Daar lag dit overschoone beelt,
En sluymerde zeer stil,
Ik dagt zoo zoet uw adem speelt,
Mogt ik eens doen myn wil.
Maar neen, geheel op eer en deugt,
Ley ik my aan haar zy.
Wat konder zyn wel grooter vreugt,
Dan die genoten wy.

Aurora kwam snel aangerend,
Zoo dat de zon haast scheen,
De nagt was er met vreugt geënt,
Ik vont my toen alleen,
Toen was het maar in mynen droom,
En in myn slaap geschiet,
Myn vreucht verandert was in schroom.
Ik vont myn Nimfje niet.

Drinkliet.

ZA kom myn vriendt,
Wilt gy eens met myn klinken?
'k Zal u gezontheid drinken,
Gy hebt het wel verdient,
Die schoone wyn
Kan ons het hart verkwikken,
't Is ons Medecyn,
Die schoone wyn
Daar moeten wy 't me houden,

Willen wy vrolyk zyn.

Al was zy kant,
Men moet se niet verwerpen,
Zy kan de zinnen scherpen,
En baart verstant,
Zy voet de min,
En doet een minnaar lieven,
By zyn Engelin,
Zy voet de min,
En doet hem vryer kussen,
Na zyn harte zin.

Minnezang.

AAngenaamste Engel, vermaak van myn leven,
Die ik uit diepst van myn hartje bemin,
Wil my dog eenmaal uw weermin geven,
Schuwt doch die koelheid, wort zagter van zin,
Laat my in verlangen, en quelling niet sneven,
Maak van myn wellust toch een begin.

Wilt gy, ô wreede! dat ik niet zal hoopen,
Ooit te genieten dat lieflyk zoet,
't Geen eiders wenschen, en verlangen doet nopen,
Het allerschoonste vermaaklyk goet,
Zou ik myn vryheid zoo goet koop verkoopen,
Houdt gy my voor een onnoosle bloet.

Die niet steets hoopt kan onmogelyk beminne,
Dat gy noemt liefde dat noem ik een pyn,
Nooit kan d'een d'ander onmogelyk bezinnen,
Als men niet en hoopt vergolden te zyn,
'k Voel noch myn vuur ontstoken van binnen,
Als ik op 't zoet hoop, waar door ik verkwyn.

Meent gy dat kusjes myn wonden genezen,
Kusjes ontsteken de liefde noch meer,
't Grootste vermaak dat ooit minne kan wezen,
Is dat een schoone zich nooit verweer.
Laat me myn Engel uw bloempje dan lezen,
En met uw uiterste gunst my vereer.

Grootmoedig opzet

Air.

ô GRoote goon gy hebt me een vrouw,
Tot huiswaardin gegeven,
'k Ontfing haar van uw hand ten trouw,
Dat zy met my zou leven,
Maar is se u nodig, 'k zal my voort,
Tot de overgaaf beryden,
En haar, ô Goden op uw woort,
Weer aanstonts laten glyden.

Dronkeluy Gezang.

MYn lieve vriend wy zyn om te beklagen,
Hemel wat een pyn!
De vles is lens, daar is geen wyn,
De beurs is plat, en 't gelt daar uyt gedragen,
Maar wat kan ons dat treuren baten,
Laat ons echter daar om drinken styf,
Verplakken wy de mantels van ons lyf,
Wy kunnen die veel eer dan 't drinken laten.

Afscheydt gezang aan Annaatje

Vois: *Courante la bare.*

ANnaatje, myn lief, myn schoone zon,
Wyl my de nood nu dwingt van u te schyden,
Zoo moet ik door u of zyn lyden,
De swaarste pyn, die men ooit lyden kon,
De Hemel schynt my zonder licht,
Wyl dat ik missen moet uw zoet gezicht,
Wiens gunst dat my weleer plag te bestralen,
Maar nu myn hert,
Geen aam kan halen,
Leef ik steets in smert.

Myn oogen, die weleer haar vrucht,
Ja 't leven zelf uit uw gezicht ontfongen,

Zyn van verdriet nu zoo gedrongen,
Dat zy versmelten in al de ongeneugt,
Myn tranen smoren gras en kruyt,
Op 't vruchtbaar lant, tot aan den wortel uit,
Ja d'aarde zelf die schynt met ons te weenen,
Mits myn elent,
De harde steenen,
Zelfs tot tranen wendt.

's Nags als men 't al in rusten vint,
Soo woelt myn hart, 'k meen zomtyds met myn oogen,
Uw gints te zien, maar ik ben bedrogen,
Want in u plaas omhels ik niet dan wint,
'k Ben levent doot, want 'k mis myn ziel,
Mits gy, ô Schoone! die tot pant behiel,
Maar Echter kan ik deze doot niet haten,
Wyl ik tot pant,
Myn ziel zal laten,
In zoo waarde hant.

Vergenoeging lierzang.

IK heb een Lief, vry schooner dan Heleen,
Schoon in saturnus eeuw geboren,
Haar jeucht blyft even groen, haar voorhooft zonder voren;
Die schender der bevalligheen,
De tydt verbleekte nooit haar kaken;
Myn Engel lacht steets even wit,
Dit doet my in haar liefde blaken,
Dit 's de oorzaak dat ik haar als een Godin aanbid.

ô Gy myn Lief! die veler oog behaagt,
Bemind, geviert, gevleid, geprezen,
Van weinige gekent, schoon ge in uw lachend wezen
Het allerkleynste teken draagt.
De meesten zoeken u als blinden;
Meest zoekt men u myn aardsgodin,
Daar ge u het allerminst laat vinden:
Gy hebt in veler liefde een wartsen tegenzin.

Veele offeren myn Lief met al hun hert,
Op glinst'rende outers ryke schatten,
Dan 't gout behoort haar niet, 't heeft op haar ziel geen vatten,

Wyl zy in rykdom kresus tart,
Vaak wort zy av'rechts aangebeden,
De eenvoudigheid behaagt haar meest,
Men vind haar minst in hoofsche kleden:
Zy is natuurlykst schoonst, en vrolyk steets van geest.

Biedt vorsten biedt haar kroon en schepter aan
Met ryke steeden, gantsche Ryken,
Daar ge op uw gouden troon in purper zit te pryken,
Zy haat uw nimmer zatten waan.
Nooit zult gy myne schoone omhelsen;
Gy troont myn Liefje niet ten hoof,
Wen zy met my in schauw der elsen,
Aan 't ruyzent beekje zit, en ik haar gaven loof.

Goon! als zy zich hier aan myn zyde vleit,
Dan pronk het velt met schooner kleuren,
De lucht klaart op; ik zie de donkre wolken scheuren:
Dan noopt my haar blygeestigheid,
Tot zingen, dan strykt zy de vedel.
Dan vlecht ik tym, viool narcis,
En kroon met bloempjes hare schedel.
Dan dunkt my dat zy ver de schoonste en minlykste is.

ô Zoete vreucht! ô Zalig zielsvermaak
ô Heuglyk! ô Genoeglyk leven!
't Zy ik my met myn Lief ter ruste moog begeven,
Het zy ik in haar arm ontwaak,
Myn ziel voedt duizent zoete lusjes,
't Hart is my lichter dan een veer,
Wen zy me omhelst met tedre kusjes,
'k Vind in haar sagten schoot saturnus gouteeuw weer.

Dan stoor ik met geen wenschen 't godendom,
Dan lach ik met die arme slaven,
Die 's aardryks zwarten buyk en ingewand doorgraven.
Dan zie ik klaar, myn Lief, waarom,
Natuur 't bekoorlykst der metalen
Voorzichtiglyk zoo diep verborg:
Zy wilde uw minnaars niet doen dwalen,
Noch vruchtloos kwynen doen door averechtse zorg.

Dan zegt myn Lief: ‘Wilt gy gelukkig zyn,
‘En wilt gy dat ik u verzelle?
‘Dat u nooit wrekke zorg, of snode honger quelle,
‘Of dorst naar meer; dat vuil fenyn,
‘Wast met het swellen van uw kassen,

‘Schroom 't hooft te steken in de lucht,
‘Het onweer mogt u daar verrassen,
‘Houdt u steets laag, of zyt getroost dat ik u vlugt.

Dus leert gy my de rollende Fortuin,
Niet licht noch rukkeloos betrouwen;
Dus leert gy my, myn Lief, myn zalig lot beschouwen.
‘Schoon ge in uw huis, (van blauwe arduin,
‘Noch marmer) nimmer kostlykheden,
‘Van goud of zilver blinken zaagt;
‘Leef (segt ge) met uw staat te vreden:
Hy is de rykste op aart die minst den Gooden vraagt.

Myn Lieste voert myn dichtgeest boven 't licht,
Der glinsterende sterren kringen,
Daar zingt se in 't heilig koor der blyde hemellingen.
Wech dartel ongebonden wicht.
Ik heb één Lief my uitverkoren,
'k Ben scheutvry voor uw blind geweld;
En zyt gy nieuw haar naam te hooren?
't Is *vergenoeging*, die by my meer geldt dan geld.

Lof des huwelyks.

Stem: *Zoet geselschap.*
Edle ziel oneindig stof.

DRiewerf zalig huwlyks lot,
Wie uw heerlykheid bespot,
't Lust ons uw uytmuntenheden,
Uwen glans in klaren dach,
Voor elks oogen bly t'ontleden,
Met een innig zielontzag.

Wie bezielt van onkuysch vier,
Als een snoot en reedloos dier,
Zich met hoeren durft besmetten,
Die vertreet ontaart van zin,
's Hemels onbesmetbre wetten,
En de reg'len van de min.

De ongeschapen gulden mond,
Heeft, in 's werelds morgenstont,
Zelf de zuivre les der liefde
In des menschen mond gelegt,
En de zugt die Gode griefde
Is aanbidlyk en oprecht.

Kies, bezielt van huwlyks min,
Een aanvalge hartvriendin,
Offer haar uw lentendagen,
En een zuivre minnegloedt,
Wil haar in uw armen dragen,
En doen smaken 't zoetste zoet.

Haat de stuursheid in de min,
En omhels een zachten zin,
Wilt vooral het vynse my den.
Maakt dat uw beloftenis,
Die gy haar deedt toen gy vryden,
Allensints waarachtig is.

Dan hebt gy geen ramp of haat,
Die de Min den boom in slaat,
In het allerminst te wagten,
Dan geniet gy 't allertydt,
Zoo by dagen als by nachten,
De allerzoetste zoetigheid.

Dan braveert gy 't droevig lot,
Die, helaas! zoo meenig tot,
Een gevreesde zielsbeulinne,
Gram verstrekt, dan hebt gy niet,
In de kerne van uw minne,
Zulks een gadeloos verdriet.

Dan braveert gy 't eelste schoon,
   En een fieren keysers kroon,
En het slyk der aarsche schatten,
   In uw hof groeyt eer en deugt,
Die geen schepsel kan bevatten,
   En een gadeloze vreucht.

Kresus schat en heerlykheid,
   Die den sterveling verleid,
Worden dan van u vertreden,
   Dan lept gy met uwen mond,
Gooden spys, in vollen vreden,
In uw zalig echtverbont.

Driewerf! zalig huwlykslot.
   Milt geschenk en gaaf van God,
Gun my dat ik, in uw wyden,
   In uw Lusthof vroeg en spa,
Mach verlusten, en verblyden,
   Met myn schoone Lelia.

Verzoek aan Leonora.

Vois: *Trommen en trompetten.*

MY dunkt ik zie myn Engel,
Al nadren aan deez' bron,
Ai Lief! waar naar ik hengel,
Vertoeft niet wyl de zon,
Myn brand noch felder sticht,
Of kan vrouw Venus wicht,
U tot minnen
Niet verwinnen
Door zyn schigt.

Ai! komt dan Leonore,
En lest myn heevge brant,
Laat af, Laat af uw tooren,
ô Schoonste Nimf van 't land!
Laat ik myn minne wondt
Aan uw nektar mondt
Door veel kussen,
Eensjes blussen,
Op dees stont.

Zoo zyn dan al myn zuchten,
En klagen, al om niet,
Wyl gy voor my gaat vluchten,
Ik sterf dan in verdriet:

Maar neen de schikgodin
Heeft my haar wedermin
Vast gesworen,
En verkoren
Na haar zin.

Op de doot van Roosemondt.

Vois: *Ziet hoe gelukkig zyn ze dan.*

VAarwel ô Roemberuchte stadt,
Die my eer schafte vreuchde, nu droevig tranen nat,
Myn Rosemond is doodt,
Begraven in uw schoot,
Wat ramp is ooit zoo groot?

Indien 'k my lyden klagen kon,
Wat hert zou door myn zuchten niet smelten tot een bron?
Door duyzent rampen heên,
Had ik die Maagt verbeên,
Nu laat ze my alleen.

'k Ga over Berg, door bosch en dal,
Myn Lief haar doot beschreyen tot ik haar volgen zal;
Wat klaag ik myn verdriet?
De Nimfjes van de vliet,
Behagen 't zuchten niet.

Damons lof.

Vois: *Philiphemus aan de enz.*

HOe lang zal Ciepres vrou ons tergen,
En verbergen
Deze minaars zoete min,
Die, door zyne minzaamheden
Heeft bestreden.
Meenig Nimfjen, en Godin.

Zoo myn Lief nu weer den zegen,
Heeft verkregen,
Zal men hem in praal en pragt
Voeren, en met Lauwerieren
't Hooft verzieren,
Tot op d'aankomst van den nagt.

Minne God, zeg; blinde wichje,
Waarom stigje,
In de Maagden zulk een brand,
Die de vloed niet uit kan lessen?
Schiet een bresse,
In myn Damons ingewandt.

Want hy door zyn schoone lonken,
Doet ontfonken,
Al het hoofsche Iufferschap:
Zal myn Minnaar overwinnen,

Onze minne,
Op vrouw venus glorie trap.

Neen! men zal dit niet gehengen,
En volbrengen,
Dat sweer ik by 't minnekoor,
Of ten zy het minne wichje,
Met een schigje,
Hem schiet 't harte door en door.

Gezang. Lerinde en Serary.

Vois: *De zon aan 't klimmen.*
Of: Ballet Anglotus.

ALs de zonne wagen,
Uit Tetis schoot quam dagen,
Toen vond ik Lerinde
In 't bosch van hooge linden,
Aan een bron,
Ach! ik kon,
Op 't gezicht myns levens zon,
Niet zien, haar toverglans,
Vloog in myn ziel vol minnevieren,
'k Had een krans,
Aan my vereert van Diamieren,
Om Lerinde mee te zieren
Die zette ik op haar gouden haar,
Eer z' 't wert gewaar.

Zy teeg aan 't vluchten,
Terwyl ik riep met zuchten,
Wat vlied gy uytverkooren,
Daar ik u heb gesworen,
  Schoon Godin,
  Teere min,
Laat myn klagt uw boesem in!
Zy seeg in 't klavergroen,
Vermoeyt, en riep verbaast Philander,
  Wat wilt gy doen?
Ik min serari, en geen ander,
Wy zyn al met malkander,
Lang vereent in Junoos koor!
  'k Geef u geen gehoor.

Ik ben Lerinde,
Serari uw Beminde,
Sprak ik met angstig schryen,
Waar door dat zy kreeg melyen,
  Uw geween,
  En gesteen,
Sprak ze, heeft myn borst doorkneen,
Waarom myn Engel dus,
Hernam ik, dan gevynst? ô Landen!
  Wat zoet gekus,
Op klipjes, en korale randen,
Voelden ik myn zieltje stranden,
ô Hemel! welk een plysier,
  Is 't liefde vier.

Aan Rozinda.

Vois: *La Lande.*

ROsind myn Engel,
Zoo g' u Minnaars leven lieft,
Staak uw lonkjes, daar de Bengel,
Van de min my 't hart door grieft,
Toen ik u verkooren maagt,
Laast myn smarte had geklaagt,
Wert uw hertje, door myn schryen,
Tot myn wedermin belaagt.

Gy liet myn bressen,
Schoone aan u neckter mond,
Toen door duizent kusjes lessen,
Maar in plaas dat gy myn wondt,
Hier door heel genezen zou,
Wert ik van uw hooningdou,
Iu een feller vlam bezingelt,
ô Myn gadeloze vrouw,

Dus heb ik 't leven,
Met een onverbreekbre min,
En hondert tederheen gegeven,
Aan Rosinda myn vriendin,
Hier op zy my 'er lipjes boot,
Ik storf met haar de minne doodt,
Zeg bevalge Dwinglandye,
Wat voor vreucht gy my niet boodt.

Minnaars treurzang. Aan Laura.

Vois: *Belle Kloris enz.*

ô WReede Goon! waarom wort ik,
Zoo vreedelyk mislyd?
Myn schoone vlucht, ô Angst! ô Schrik!
ô Harteleet! ô Spyt!
Se ontvlucht myn oog waar dat se kan,
Des ben ik een verloren Man.

Ach Laura! Laura! Laura Ach!
Hoe kan het mooglyk zyn,
Dat uwen haat zoo veel vermag,
Dat ik in angst en pyn.
Verzinkt! ô barenswee! ô smart!
De doot zit my in 't hart!

Verlaat gy my, die eer uw vreucht,
En zuivre wellust won?
Verlaat gy my, die in zyn jeugt,
ô Onbesmetbre zon?
U schonk, met onbesweken moedt,
Een onuitblusbre liefdegloedt?

Herdenk die aangename tyd,
Myn hoogste vreucht myn schat,

Hoe dikwerf ik geheel verblyd,
Door wellust afgemat,
My spiegelde in 't heerlyk licht,
Van uw bekoorlyk aangezicht.

Herdenk noch meer met welk gezoen,
Ik dikwerf keer op keer,
U wierp op 't malsche klavergroen.
En hoe ik dan weer teer,
U weder opbeurde aan u hand,
Wat vuur sloop in myn ingewand.

Wat vreucht genoot ik in myn ziel,
Wen ik uw boesem kust,
En my als Olm gekluystert hiel;
In 't minst van smart bewust,
Aan uwe lieve tengre leen,
ô Vreucht! vol lieve godlykheen!

Ja denkt hoe gy door min vervult,
My noemde Bruydegom,
En ik, geheel van vreucht doorzult,
U Bruit, en schoone blom,
Maar Ach! die blyde tyd is heen,
ô Wrange daagen van geween.

Maar Ach! die altewreede Maagt,
Is geen verliefde meer,
Zy die myn hart en oog behaagt,
Is tans niet zagt en teer,

Maar als een wreede tygerin,
Trotseert zy myne lieve min.

Zy spot en lagt met al het geen,
   Dat onlangs is geschiet,
ô Nacht! van nare bitterheen,
   Ach waarom worde ik niet,
Daar my de spyt het hart byt af,
Niet neer geblixemt in het graf!

Vaar wel myn Laura vaar vaar wel,
   Vaar eeuwig wel ik ga,
In plaas van lieflyk minnespel,
   In bosschen vroeg en spa,
Myn min betreuren tot ik wort,
In 't akelige graf gestort.

Want ik begeer, in 't minst noch meest:
   ô Maagt! het leven niet,
De doot maakt my niet meer bevreest,
   Als onlangs is geschiet,
ô Neen! neen, neen, ik lacht er om,
De Doot is by my wellekom.

Maar vrees de worm, die u gemoedt,
   Te bitter knagen zal,
Dan smaakt gy in de plaas van zoet,
   Een wrang en bitter gal,

Dan zult gy roepen vroeg en spa,
Tot Kloris, en tot Lelia.

Speelnootjes leer van my, ei leer!
Leer, uit myn zielverdriet:
Dat gy Lieftalge Nimmermeer,
Spot met uw minnaar niet,
Op dat de wanhoop scherp van tand,
U nimmer knaagt in 't ingewand.

Vruchteloos Vrysterliedt.

Stem: *Het daget uit den oosten.*

AL was al 't zoet in 't minnen,
Dat minnelust belooft.
Noch wil ik 't niet beginnen,
't Wort by my niet gelooft
Noch wil ik 't niet beginnen,
Niet beginnen.

Ik min de gulle vryheid,
En eigen heerschappy
Sluyt uit de geile togten:
Besluyt myn wensch in my.
Sluyt uit de geile togten,
Geile togten.

De Knegtjes moogen praten,
Haar praat ik niet versta,

Haar vlyen ik niet achte,
Haar doen niet gade sla.
Haar vlyen ik niet achte,
Ik niet achte.

Beloften zy mee gekken,
Haar trouw haar niet en bint,
Haar liefde zyn maar woorden,
Haar woorden niet dan wint.
Haar liefde zyn maar woorden,
Zyn woorden.

Het minnen is recht mallen,
Een ingebeelden gril.
Een Kint van lust en leegheid,
Een dartel wulpse wil.
Een Kint van lust en leegheid,
Lust en leegheid.

Zoo lang als my de reden,
Bestiert den hersentoom,
Zal nooit in myn jong herte,
Die gast zyn wellekoom.
Zal nooit in myn jong hertje,
Myn jong hertje.

Want waarom zou ik willen,
Dat als al 't best valt uit,
My maakt van los geboden,
My aan een trouwblok sluit.

My maakt van los gebonden,
Ja gebonden.

Dus laat my veilig vlieden,
De bynaam van een vrouw,
Gekogt met korte vreuchden,
Betaalt met lang berouw.
Gekogt met korte vreuchde,
Korte vreuchde.

Vreuchdig Vrouwengezang.

Op de voorige weize.

AL 't zoet is wel in 't minnen,
Dat minnelust belooft,
Maar wat men niet bezinnen,
Kan, wert niet regt gelooft.
Maar wat men niet bezinnen,
Kan bezinnen.

Wat is doch van de vryheid?
De rechte heerschappy,
Bestaat in eigen wooning,
Daar is men immers vry.
Bestaat in eigen wooning,
Eigen wooning.

De Mysjes moogen praten,
Haar praat die vliegt daar heen.
De daden die betoonen 't

Wanneer zy zyn te vreên,
De daden die betonen 't,
Die betoonen 't.

Belooven is geen gekken,
Ons trouw ons zamen bindt:
De liefde klemt door woorden,
Die woorden zyn geen windt.
De liefde klemt door woorden,
Door woorden.

Het minnen is geen mallen,
Noch ingebeelden gril,
Het kittelt onze zieltjes,
't Betovert onzen wil.
Het kittelt onze zieltjes,
Onze zieltjes.

Zoo haast in my de zeden,
Sloeg hand aan hersentoom,
Was strax in myn jong hertje,
Die gast heel wellekoom.
Was strax in myn jong hertje,
Jong hertje.

Want waarom niet te willen,
Dat, hoe het ook valt uit,
Ons hooft verziert ten minsten,
Met 't kroontje van de Bruit.
Ons hooft verziert ten minsten,
Ten minsten.

Dus laat my niet meer vlieden,
De bynaam van een vrouw,
Gekogt met ryne minne,
Betaalt met ware trouw.
Gekogt met ryne minne,
Ryne minne.

Gezang.

TErwyl uw oog noch zomtyds vriendlyk stont,
En ik een kus mogt krygen van uw mond,
Was niemant zoo gelukkig hier in 't land,
Als ik my zelve vandt.

Dat is voorby, en nu voel ik myn hert,
Allengskens in een ander net verwert,
Dat zagt als zyd my aan een zieltje bint,
't Geen zyn's gelyk nauw vindt:

Doch of 't geviel dat d'uytgeblusste vlam,
Weer leven kreeg, en weer aan 't branden quam,
Of d'oude min weer in myn boesem sloop,
En my gemoedt bekroop.

Hoewel dat gy zyt schigtig als een ree,
Hart als een Rots, verbolgen als de zee,
Zy zuykerzoet, en vriendlyk als 't gezicht,
Van 't eerste morgen licht.

Nochtans wensch ik, ô uitgelezen Mydt,
Te zyn vereent, tot ons het noodlot schydt,
Met u wensch ik door onverbreekbre wet,
Een dak, een disch, een bedt.

Eens minnaars Klaaggezang.

Wys: *Straffe Galathea.*

SChoone vyandinne,
Zult gy nooit aflaten,
My, die u beminne,
Eeuwiglyk te haten;
Helaas! wat kant dan baten,
Of ik u val te voet?
Myn steenen, noch weenen,
Noch klagten, verzagten,
Uw wreet gemoedt.

Ik, die eens voor dezen,
Leefden wel te vreden,
En myn gantsche weezen,
Stierde naar de reeden:
Die zie my nu aftreden,
Van 't geen ik eerst verkoos,
Zoo maalen, en dwalen,
Myn zinnen, door 't minnen,
Gantsch vruchteloos.

Al de waarde boeken,
Die ik plag te looven,
Leggen agter de hoeken,
Dik en digt bestoven:
Vermits dat nu dryft boven
   Een nieuw geboren lust,
Die 't herte, met smerte,
Door 't poogen, naar 't hooge,
   Geheel ontrust.

Zinnetjes keert weeder,
Van 't verdrietig mallen,
Gy zyt veel te teeder,
Om zoo hart te vallen:
Uw koosen, en uw kallen,
   Is liffe laffery;
Uw woorden bekoorden,
Noch dichten verrichten,
   Daar nooit iet by.

Gezang.

Vois: *C'est trop courir les eaux.*

WAnneer uw schoone hand,
De snaren kunstig spant,
En op d'eivore luyt een aardig deuntje speelt,
Zoo wort in myn gemoedt, een lieve rust geteelt.

En als uw stem, zoo zoet,
De snaren spreken doet,
Gevoel ik in myn borst myn hertje heel ontroert.
En buyten brydels dwang my 't eenemaal ontroert.

Maar als er valt een vonk,
Van uw vervlogen lonk,
Raakt hert, en ziel, en zin, en alles in den brant,
En ik zoek, doch te laat, vergeefsche tegenstant.

Dies blyf ik dan uw slaaf,
En offer tot een gaaf,
De zuchtjes van myn ziel, de wenschjes van myn hart,
De traantjes van myn oog, kenteekens van myn smart.

Gaat wensjes van myn hart,
Gaat teekens van myn smart,
En bid, gelyk als gy gewoon zyt in uw pyn,
Dat zy wil wederom daar van geneester zyn.

De dichter Pryst de schoonheid van zyn Minnares.

Vois: *Le Cureé de Mole.*

NEtgespanne boogjes,
Netgespanne boogjes,
Op zoo zoete oogjes,
Op zoo zoete oogjes,
Gy schiet een veel scherper schigt,
Als de pyl van 't minnewigt,
En raakt met een diepe wondt,
Onze hartjes tot den gront.

Poesel sagte hantjes,
Poesel sagte hantjes,
Waarde minne pantjes,
Waarde minne pantjes,
Gy bestiert den disselboom,
Van ons liefde met uw toom,
En hebt onder uw gewelt,
Onze zinnetjes gestelt.

Rooze roode lipjes,
Rooze roode lipjes,
Uw korale tipjes,
Uw korale tipjes,
Hebben 'k weet niet wat voor zoet,
Dat ons zieltjes smelten doet,

En slegs met een kusch geraakt,
Ons geheel uw slaven maakt.

Dus geboeyde slaven,
Dus geboeyde slaven,
Van uw aanminge gaven,
Van uw aanminge gaven,
Vinden wy ons meeste vreucht,
In ons meeste ongeneugt,
Noch en ruylden onze pyn,
Met geen veylig vry te zyn.

Want zoo wy niet missen,
Want zoo wy niet missen,
In van u te gissen,
In van u te gissen,
Schuylt 'er geene wrevle moedt,
Onder zulken zoeten zoet,
Noch uw schoonheid is geen baak,
Of van wreetheid of van wraak.

Gezang.

Op de wyse: *De traantjes die zy weende, dte deedt den Ruiter wee.*

ô WElvergenoegde zinnen!
Wat zyt gy vol van heyl?
Die om geen mallend minnen
Hebt uwe vryheid veyl.

Hoe vlieten uwe dagen
In zoete rust voorby?
Daar Minnaars drukkig klagen,
En nimmermeer zyn bly.

Hoe ga ik onbekommert,
Langs deze lieve laan?
Die dik en dicht belommert,
My lieft koost met haar blaan.

Ik slaap de nagtjes over,
En 's morgens slapens moe;
Zoo groet my lof en loover,
En alles lacht my toe.

Ik zie de zonne straalen,
Verryzen met geneugt,
Ik zie die weder daalen,
Met even groote vreucht.

Daar myn gespeelen zuchten,
   En bang en byster zien,
Daar ben ik gants vol klugten,
   En doe de droefheid vlien.

Daar 't haar verdriet te leven;
   Lust my myn leven wel:
Daar min haar wetten geven,
   Komt, ik hem wetten stel.

Ik haat gedienstigheden,
   Die onder ootmoets schyn,
Gebieden door gebeden,
   En Meester daatlyk zyn.

Weg met vergulde handen,
   Die maar van buiten schoon,
Een vryen staat verpanden,
   Om zulk een slegten loon.

Dies hoet u myn gedagten,
   Dat niemant u die rooft,
Zoo hebt gy niet te wagten,
   Eens anders heersent hooft.

Een minnaar pryst de gaaven van zyn Laura.

Stem: *ô Holland schoon! Gy leeft in vreé.*

ô Puykje van de Jufferschap!
Ei! laten myne snaren,
Door vreucht vervoert ten hoogsten trap,
Blygeestig spelevaren,
In d'edle zee van uwe deucht,
Waar in myn eerst ontloken jeucht,
Kan al haar zielsbetrouwen,
Wat wensche ik meer? beschouwen.

Ik swyg van 't schynschoon, dat het hart
Doet wyken van de reden,
En in een wildernis verwart
Van ongeregeltheden;
Geen schynschoon is een fieren leest,
Maar 't waare schoon is eene geest,
Die nimmer zich besmetten,
Aan geile minnewetten.

De schoonheid is wel eene gaaf,
Een Godsgaaf, hoog gepresen,
Maar wie haar dient als eene slaaf,
Zal ongelukkig wezen,

Ervaren een rampzalig lot,
En zeker zyn een vloek van God,
Vervreemt van d'edle reden,
En Kristelyke zeden.

Ik min myn Lauraas schoone deucht,
De wellust van myn oogen,
Die myne tedre ziel verheugt,
Met Goddelyk vermoogen,
Geen fierheid, die het maagden hart,
In gekke hovaardy verwart,
Betoovert 't minst de zinne,
Van myne zielvriendinne.

Maar eene lieve en zagte geest,
Die menschen maakt tot Engelen,
Behaagt haar inborst 't allermeest,
Het zuur weet zy te mengelen,
Met zuiker, en met anbrozyn,
Zy giet den zuuren zwymelwyn,
Der liefde voor myn voeten,
Om 't minneleet te zoeten.

Zy heeft haar weermin niet op gout
Noch ryke kostelykheden,
Maar op een vaste gront gebouwt
Van kristelyke zeden.
De vergenoegzaamheid, zoo schoon,
Drukt op haar hooft een fieren kroon,

Van groene lauwerbladen,
Dit kan haar ziel verzaaden.

De reden leydt haar aan de hand,
En gaat met haar spanseeren.
De God vrucht grieft haar 't ingewand,
Om Goode en Menschen te eeren.
Des weerelds nooit verzaatbre pracht,
Wort van myn zielsvoogdes belacht,
Wie kan uw lieflykheden,
ô Schoone Maagt! ontleden.

Kuschgezang. Philemon en Laura.

Stem: *l' Aymeray tousiours ma Phyllis.*

AArdig Nimfje hoe dus te staan?
Koom laat ik u bieden aan,
Zoo veel kuschjes
Als 'k wel lusjes
Om u voe, en geeft 'er myn,
Zoo veel als in uw schoonheen zyn.

LAURA.
Herder, wel aan, laat ons een net,
Maaken van gekus, waar met.
Ons de minne,
't Zaam mag winnen,
Koom doch laat uw mond aan myn,
En een bie en een bloempje zyn.

PHILEMON.
Nimfje hoe voel 'k my gewondt,
Door dees uw zoeten mondt,
Wiens schoon blaken
Straks zal maaken
Dat elks ziel een Phoenix wert,
En een zonne bloem zyn hert.

LAURA.
ô! Wat voel ik in myn zin
Vreuchde door uw zoete min?
Wat voor lusjes,
Door uw kusjes,
My dagt dat ik uit een zee,
Van zyn Coraal dronk zoete mee.

PHILEMON.
Zoo lang de klyn gevlerkte biên
Zullen om haar hooning vlien
Tot de roosjes,
Ryk van bloosjes,
Zal ik dragen in myn oog,
Laura, die meest myn ziel ontoog.

LAURA.
Zoo lang de jonge tullipaan,
Vreucht zal door de zon ontfaan,
Die 's het leven
Scheint te geven
Zal ik dragen in myn hert,
Van wie 'k in 't oog gedragen wert.

Op Lauraas oogen.

Vois: *Sei tanto gratioso.*

ô LAura laat de straalen,
Van uw gezicht, op my uw slaaf niet koomen,
Ei! laat se op my niet daalen
Want door haar schyn wort myn 't gezicht benomen,
Gelyk 't geschiet
Als imant ziet
Met opgespalkte oogen,
In gloedt en straalen,
Die febus af laat daalen,
Van om hooge.

Neen Laura! laat de straalen,
Van uw gezicht op my uw slaave koomen;
Ey! laat ze op my daalen,
Want anderzints wort my het hart ontnoomen,
Door droevenis,
Die in my is,
En die my telker keeren
Dan komt bespringen,
Op dat ik zóo een dinge,
Moet ontbeeren.

Wee my elendig mensche!
Die missen moet, of myn hart of myn oogen,
Ik weet niet wat ik wensche,
Van deze twee dat my eerst wort onttoogen:
  Mis ik het licht,
  Van myn gezicht,
Wat zal ik, laas! beginnen?
  Mis ik myn herte,
  ô Bloedeetende smerten!
  Hoe zal 'k u minnen?

Kusch gezang

Wyze: *Lang op, en trap zei zy.*

MAch ik u nu met een kus,
Uwe roode lipjes raaken,
  Schoone zuiker zoete zus,
En de liefste kuschjes smaaken,
  Die een God begeeren kan?
  Ja myn Liefste, Ja wel an!
    Dat 's voor uwe kaaken.

Daar 's een kusje voor je mondt,
En voor 't voorhooft, zonder vlekken.
  Laat myn mondt, ter dezer stondt,
Uw aanminnig oog bedekken,
  Die het ed'le minnevuur,

Eider oogenblik, elk uur,
In my kan ontdekken.

En, staat my het kuschen vry;
Poesle, blanke, vette,
Laat my dan een kus of dry,
Op 't spoor der minne wetten,
Drukken op uw blanken hals,
En op uw boesem, glat en mals,
Puik schoone, onbesmette.

Minneklagt

Eigen zangwys.

TErwyl de nacht,
Aan al het aarsch geslagt,
Door haar slaap zoete kragt,
Haar rust gaat leenen,
En dat Diaan,
Pronkt met haar zilvren maan,
Ziet men my droevig gaan,
Myn smert beweenen.

Ach! Schoonste Beelt!
Ooit van Natuur geteelt,
Ach! komt myn Engel, heelt,
Myn droeve wonden:
Zoo gy het licht,
Uws Goddelyks gezicht,

Slegs eenmaal op myn rigt,
Wert ik verbonden.

Maar neen, myn lust,
Zal nooit de zoete rust,
Als my die is bewust,
Van u doen vlugten;
Veeleer geleen,
En door myn droef geween,
Den allerharsten steen,
Met my doen zuchten.

Komt, Venus Zoon,
Komt magtigste der Goon,
En zingt dees' droeven toon,
Haar zagt in d'ooren,
Zegt: schoone laaf,
Doch met een kus uw slaaf,
Zoo wert door deze gaaf,
Zyn ziel herboren.

Gezang Tussen Damon en Kloris.

Vois: *Belle bersiere; jan Petree, &c.*
Of, *Poliphemus aan de stranden.*

DAmon, en zyn Herderinne,
Vol van minne,
Zaaten by een zilvren vliedt,
Van de zoete min te spreeken,
Onbesweken,
Dat zy slooten met dit liedt.

DAMON.
Kloris, Ach! myn zoete Mysje,
Blank van vlysje,
Wat bekoort m' uw zoete praat,
Meer dan uw aanminnig weezen,
Nooit volprezen,
En het wit van uw gelaat.

KLORIS.
Zoo de wysheid kuysche zinnen,
Doet beminnen,
Min ik u myn zielsvriend trouw!
'k Durf my dan gelukkig heeten,
Nooit vermeeten,
Wen ik uw verstand beschouw.

DAMON.
Eene schat van zoetigheden,
Wyze reden,
Drupt lieftallig stondt op stondt,
Met een aangenaam geweemel,
Uit den hemel,
Van uw roozen rooden mondt.

KLORIS.
Gy, Gy weet, met uwe lippen
Uit te kippen
Boert, doch 't ernst 't allermeest,
Zulke gadelooze gaaven,
Kunnen laaven,
Mynen nooit verzaatbre geest.

DAMON.
ô Lieftalge Herderinne!
Engelinne,
Wat een lieflyk bloemfestoen
Zal ik vlechten om uw schedel,
Ryk en edel
Om myn iver te voldoen?

KLORIS.
Wat een eerkroon zal ik vlechten,
Roem der knegten?
Laat u dan het eelste kruit,
Ryk bestikt met Lauwerieren,
Milt verzieren,
Uit het hoefje van uw bruit.

DAMON.
Neen myn schoone, neen myn Gade
Doe genade
Aan uw lief ter dezer stondt,
k Ruyl voor eerkroon en lauwerieren,
En 't verzieren,
Slegs een kusch van uwen mondt.

KLORIS.
Kan een kuschje u betalen?
Ach! hoe dwaalen
Uw gedachten en uw zin,
Gy zyt naar dat ik kan hooren,
Blind gebooren,
Door uw gadelooze min!

DAMON.
Kom myn Lief myn uytgelezen,
Waart geprezen,
Kom myn zon gaan w'hier van daan,
Laat ik uw myn Lief gelyen,
Onder 't vryen,
Daar de roode roosjes staan.

Minneklagt aan Laura.

Stem: *ô Kersnagt schooner dan de dagen.*

WAnneer zal eens uw wreetheid swigten,
Aanminge schoonheid! wier twee lichten,
My grieven in het ingewand?
Myn kwynend hart, u gants geneegen,
Dat u om troost smeekt allerweegen,
Verteert helaas door minnebrand.

Ach! dat uw min, in 't eind bewoogen,
't Getraân eens wischte uit beî myn oogen,
En zalfde myne minne smart,
Wat Godheid kan my doch behouwen,
Dan gy, ô Pronkbeelt! van de vrouwen,
Gy, die bezit myn kwynend hart.

Ach Laura! wellust van myn oogen!
Indien gy, hart en onbewoogen,
In eeuwigheid myn min versmaat,
Vlucht ik in woesteny, en dreven,
Ik haat berooft van u het leven,
En noem de Doot myn toeverlaat.

Op een Honing Beitje.

Vois: *Si vous ne voeles me guarix.*

ô FLora eidel is uw roem,
Met waarheid kont gy niet getuygen
Dat de Byen zuygen
Hooning uit een bloem:
Gelooft het hooning Beitje leeft,
Niet uit de zoete bloemen, die gy geeft,
Maar door de nechtar dou,
En lippen van Mevrouw.

Waar op, als zy lest lag, in rust,
Een hooning Beitje kwam gevloogen,
Heeft haar mond gezoogen,
En met een gekust:
Zoo kom ik even op het slag,
Daar ik het Beitje aan haar lippen zag,
Daar 't op en neder vloog,
Den hooning dau uit zoog.

ô Dagt ik zoeten hooning dief
De Bloemgodin zal u verdoemen,
Wen gy zuygt, voor bloemen,
Lippen van myn lief

Die met meer zoetheid zyn gemengt,
Als wel de roosen zyn met dou besprengt,
ô! Wenste ik op dat pas,
Dat ik een Beitje was.

Dat ik een hooning beitje waar,
Ik zou het strooje huis verzaaken,
En myn nest gaan maaken,
In 't gekrulde haar,
't Geen zwiert om haar gekloofde kin,
En storte daar den zoeten hooning in,
Waar kon ter weerelt myn,
Een liever neste zyn.

Eens minnaars Triumf Gezang.

Vois: *Qui est la à la porte, quam.*

MYn Lief bemind ter goeder uur,
Ha minnegoodjes ha wat vuur,
Sluypt in myn ingewand,
Wen ik haar poesle hand,
Tot dankerkentenisse druk.
ô Gadeloos geluk!

Zy is geen vyandinne meer
Der zuivre min, gelyk weleer,

Neen, neen haar killig hart,
Is in de min verwart,
Zy noemt my altoos wellekom,
Haar schat haar Bruidegom.

Myn zielsvoogdes myn hartvriendin,
Ontsluyt voor my de deur der min,
En gun my het genot
Van 't allerzaaligst lot,
Dat ooit een sterveling ervaart,
Op 't groote vlak der aart.

EYNDE.

Bladwyzer.

A.

AArdig Mysje hoe dus te staan.	100
Annaatje myn Lief myn schoone zon.	68
Al was al 't zoet in 't minnen.	86
Al 't zoet is wel in 't minnen.	88
Als de zonne waagen.	80
Aangenaamste Engel vermaak van myn leven.	66
Als ik vrolyk opgetogen.	26

B.

BLaas al de kaarsen uit.	56
Beminlyk voorwerp van myn min.	12

D.

DEn eersten Mey in 't voorjaar als de lenten.	47
De schoonheid van een zagt gemoedt.	20
De zon alree beneen de kimmen.	23

De Min met prikkels van zyn staal. 14
Driewerf zalig huwlyks lot. 74
Damon en zyn Herderinne. 106

E.

EYlaas myn Leliaan voor dezen. 54

H.

HOudt nu stant, ô Helden! 59
Hoe lang zal Cyprus vrouw ons tergen. 79

I.

IK heb een Lief vry schooner dan Heleen. 70
Ik wort van al de werelt. 6

K.

KOm, kom myn lieve zusje. 58
Kan ik niet myn Rosalyn. 49

L.

LYsje wel myn zoete sloofje.	40
Lief luchje zoete weste wind.	35

M.

MYn Lief bemind ter goeder uur.	111
Mag ik u nu met een kus.	103
Myn lieve Vriendt wy zyn om te beklagen.	68
My dunkt ik zie myn Engel.	77
Myn hart gelyk met schroeven.	53
Myn hart, dat door uw oogen straalen.	52
Min die my zoo vaak doet treuren.	52
Minne wichtje, zacht en teer.	23
Mysje zoete zus.	32
Mag ik u dan niet genieten.	37

N.

NEn Kloris, neen ik min u niet.	52
Nu genaakt de vrolyke uur.	21
Nooit blonk de stroomgodin zoo klaar.	55
Netgespanne boogjes.	94

O.

ô LIevelyke Bloemeryen.	3
ô Weegen vol perykulen en ramp.	16
Onlangs vroeg in 't morgenroodt.	62
ô Groote goon! Ge hebt m' een vrouw.	67
ô Wreede goon! Waarom wort ik.	83
ô Welvergenoegde zinnen.	96
ô Laura! laat de straalen.	102
ô Flora! eidel is uw roem.	110
ô Puykje van de Jufferschap.	98

P.

PRille fillis fier en schoon.	29

R.

ROsind myn Engel.	82
Roosje baak van myn verlangen.	18

S

SChoone vyandinne.	91
Siringa, een aardig Mysje.	1

Schoone Kloris waart te roemen. 7

T.

'T Is tans de mode jemy. 46
Terwyl de nagt. 104
Terwyl uw oog zomtyts vriendlyk stont. 90

V.

VInd ik u hier spelemye. 33
Vaarwel, ô roemberugte stad. 78

W.

WAnneer zal eens uw wreetheid zwigten. 109
Wanneer uw schoone hand. 92
Wen ik druk uw lieve lippen. 18
Weg, weg ik lach met trouwen. 44
Wy uyterste studenten. 38

Z.

ZOo dra de Zon van stralen moe. 19

Zoete dallen. 51
Za kom myn vriend. 63

E Y N D E.